

Midnattsropet

SOMMAR-NUMMER

Nr 6-7 Årg 23
Pris kr. 6:50

Maranata - Du, vår Herre, kom!

Bibelns profetior om

ISRAEL och LIBANON

Sid. 6-7

EN NY LIVSHAR

LENNART LIND berättar om sin frälsningsupplevelse

Från "gladmusiken" i folkparker och dragspelsklubbar med Calle Jularbos reportor, till att bli en bärare av evangelium, "det glada budskapet"! Frälst och annorlunda spelar Lennart Lind idag på en ny sång i harmoni och samklang. Själv har han blivit ett instrument, stämt, insatt och använt i gemenskapen i "Herrens symfoniorkester".

— Jag hade en lång väg mellan skolan och fosterhemmet och de något äldre grabbarna som skulle åt samma håll brukade klå upp mig under vägen. En dag blev jag så rädd och förtvivlad att jag satte mig i skogskanten och bad om Guds hjälp.

Jag tror det blev någon slags revolution i himlen. Tänk dig själv, ett barn i 9-10-årsåldern som beder! Svaret kom också omgående. Dottern till en av de ledande i skolstyrelsen fick se vad som dagligen skedde, på skogsvägen hem från skolan, och berättade om det i sitt hem. Det blev "rättegång" och "förhör" och tvärstopp på trakasserierna.

Detta har jag återvänt till många gånger, just detta att Gud bekräftade att han verkligen hör bön.

Det är Lennart Lind som berättar, engagerande och gripande om sitt liv och om det viktiga som hänt honom: frälsningen i mötet med Jesus Kristus.

Humoristisk glimt

Ofta bryter den humoristiska glimten fram bakom Lennarts glasögon, men man tvivlar inte ett ögonblick på upplevelsernas verklighet och allvar.

Dragspelare av klass, erfaren musikhandlare i Lillån utanför

Örebro, pianotekniker mm, mm, ja, listan är lång, meriterande och omspannande. Nu får Lennart vara med och förmedla sin kunskap och erfarenhet i församlingsarbetet och främst till ungdomarna i Pilgrimsskolan på Humlegården i Latorp. Men vi vänder tillbaka till Lennarts uppväxttid och låter honom själv berätta:

Till fosterhem

— Min mor dog när jag bara var ett och ett halvt år gammal. Far blev alltså ensam med oss, vi var hela sex syskon. Han var smed och hade en smidesverkstad på en ö i Mälaren som heter Ängsö, i närheten av Västerås, där vi också bodde. Bördan blev i längden alldeles för tung för honom så vi syskon splittrades ut i olika fosterhem.

Uppväxtåren blev alltså ganska hårda och strävsamma. Någon egentlig barnatro fick aldrig Lennart med sig från hemmet, men dåtidens kristendomsundervisning var ju inte så tokig, som han själv uttrycker det. Minnet från bönemötet och bönesvaret i skogskanten satte trots allt spår i djupet av hans liv.

Ären gick och 1946 flyttade Lennart till Örebro.

— Jag sökte in på en möbelsnickarskola. Jag gick så i den skolan i fyra år som gesäll, som

Reportage:

TORBJÖRN HELMNER
och
PER-ARNE IMSEN

det då hette. Det var ju det glada 50-talet, ja åtminstone början av det...

Det var där Lennart första gången kom i kontakt med levande väckelsekristendom genom den förnyelseväckelse som då skakade om pingströrelsen. Helt oförhoppande kom en kväll två ungdomar, Lennart och hans blivande fru, utan att egentligen förstå varför, in på ett stormande och rörigt pingstmöte. Någon vana att gå på möte hade han ju verkligen inte med sig ut i livet.

Två unga predikanter

— Det första mötet upplevde man kanske inte så starkt, men trots allt kände man att här fanns någonting... ja man ville helt enkelt fortsätta att gå dit. Jag kände inte till någonting om pingstväckelsen, om ledarna och så, det var helt främmande. De redskap Gud använde var dock två helt unga predikanter. Den ene hette Algot Niklasson, som skulle få stor betydelse för mitt liv senare.

Lennart Lind i sin pianoverkstad i Lillån. Med precision renoverar han här en flygel.

Vad jag mötte i dessa möten var Andens överbevisning, ande och kraft. Man blev helt enkelt ställd mot väggen...

Ivern mattades

Lennart blev överbevisad, uppievde syndanöd och befrielse och fick frid med himmelens Gud.

— Vi gick med i församlingen och lät döpa oss. Det var ju väldigt roligt och underbart alltihop.

Men snart kom andra tider för församlingen. Väckelsen avtog, bleknade bort och interna strider började.

— Varför det skedde förstod ju inte jag, säger Lennart tveksamt men jag minns att Nik-

lasson försvann mitt under en möteskampanj utan att jag förstod anledningen. Det är möjligt att han var sjuk, men att det fanns en massa stridigheter har vi förstått så här efteråt.

För Lennarts del blev inte resultatet det att omedelbart överge församlingsgemenskapen och som han själv uttrycker det, dra ut i "världen", men "gnistan", hängivenheten i det andliga livet mattades av betydligt.

— Man gick väl på något möte nån gång.

Calle Jularbo

Lennart slår ut med handen i en gest mot det svartvita knappdragspelet som man vid det här laget räknar som en del av honom själv, och säger med både ironi och vemod:

— Sedan fattade jag mest kärlek till handklaveret. Huvudanledningen till det var att jag genom mitt jobb, där jag renoverade antikviteter, kom i kontakt med dragspelspappan Calle Jularbo. Genom den bekantskapen lärde jag mig spela större delen av hans repertoar. Kalle själv var ju givetvis en enorm inspirationskälla till att utveckla min musik och höjdpunkten blev när vi spelade tillsammans

i Godegårds Folkets Park 1965. Det blev spelande i många olika dragspels- och gammeldanssammanhang tillsammans med många både kända och okända namn. Vi bildade också orkester eller kvartett som man säger i de här sammanhangen. Det trappades upp undan för undan fram mot sjuttioalet med spelningar i folkparker och andra nöjessammanhang.

— Jag tyckte det var roligt med dragspelet och gladmusiken säger Lennart, och det blev ju väldigt populärt på 70-talet. Det bildades klubbar hit och dit, vi åkte på amerikaturne med dragspel och allt möjligt sånt där. Det blev skivinspelningar osv. En av låtarna, "Minnen från Dylta Bruk" har honom själv som upphovsman. Och spelades faktiskt sen en hel månad i riksradios gymnastikprogram i början av året.

Musikladan i Lillån

Parallellt med spelandet handlade han med musikinstrument. Det utvecklades så småningom till musikladan som ligger i Lillån i utkanten av Örebro.

Det andliga livet hade vid den här tiden tynat bort och ersatts av musiken och affärerna. Men

Forts. sid. 30

Arne Imsen:

Tillsammans i sommar

MIN VISTELSE I VÄSTINDIEN kom att bli mycket längre än vad som var planerat. De åtta veckorna i Dominikanska Republiken var synnerligen intressanta och lärorika, och jag tror de samlade erfarenheterna från en mycket händelserik period i detta fascinerande land, kommer att bära frukt både för vårt arbete här hemma och därute. Ett arbete, som vad beträffar Dom. Rep. är i sin gryning med allt vad det innebär av förväntningar, besvikelser och överraskningar. Om några dagar kommer de vänner, som banat väg för oss i Dom. Rep. återvända hem, för att vara tillsammans med oss under några månader i sommar. Glädjen är stor och ömsesidig för att detta har blivit en möjlighet, även om förpliktelserna mot alla kontaktsökande vänner ökar och gör det avsevärt svårare att lämna det tillgängliga fältet just nu. Det mål som vi satte upp för den första etappen för vår insats i detta land har mer än väl uppnåtts. När vi nu blickar framåt för en andra etapp måste insatsen bli långt större och med den konkretion praktiskt arbete och fungerande gudstjänstliv kräver av en sammansvetsad och målinriktad storfamilj. Våra vänner kommer förvisso att hjälpa oss med nödvändig orientering på alla dessa punkter.

DET VERKAR OFATTBART att vi haft den utomordentliga förmånen att i offer och förböner fått följa några av våra unga vänner till Tunisien. Rapporterna därifrån är mycket inspirerande från en ringa begynnelse. Vi behöver möta våra syskon och ta del av deras informationer, så att detta verk kan bäras vidare under gemensamt ansvar för Guds verk.

Pilgrimsskolan håller på att befästa sina positioner med elever i tre världsdelen. Årsavslutningen för skolverksamheten kommer att ske i Blekinge skärgård under tiden 23 — 27 juni med elever, föräldrar och lärare, samt vittnen och övrigt maranatafolk som medverkande. Ett stort mötestält kommer att resas på Aspans kursgård, som förfogar över kök, matsal och sovrum samt goda utrymmen för tält och husvagnsparkeringar. Denna midsommarhelg möts vi alltså till konferens i Blekinge skärgård för att väckas, uppbyggas och förnyas i en fördjupad gemenskap genom Guds ord och i den helige Ande.

DEN ÅRLIGA SOMMARKONFERENSEN 10 — 18 juli ser vi givetvis fram emot med stora förväntningar. Det känns så underbart, att vi anförtrots förvaltningen av Gärdshyttans Gård. Vännerna som arbetar där har verkligen utträttat en storslagen insats för att göra denna plats till en samlingspunkt för alla kämpande syskon hos ett maranatafolk som vägrar att kapitulera för synd, formalism och modernism i dess politiska, ekumeniska eller andra världsliga former. Vi behöver möta varandra, vi behöver möta Guds ord, men vi behöver framförallt möta Gud uppenbarad och synliggjord i Jesus Kristus genom Ordet och Andens uppenbarelse. Låt oss verkligen mötas och utnyttja dessa sommark dagar för inre samling och skickliggörande att utföra vårt tjänarevärv att bygga upp Kristi kropp enligt den mönsterbild som framträder allt tydligare för trons ögon.

Gärdshyttans Gård erbjuder rika möjligheter till andlig för-

nyelse och fysisk rekreation. Matsalar, sovrum och logement samt stora utrymmen för tält och husvagnar står till deltagarnas förfogande. Alla kan vara med. Inga ekonomiska spårar lägger hinder i vägen vare sig för ensamstående eller flerbarnsfamiljer. Tillsammans bekämpar vi kommersialism och utsugning och delar vårt bröd så att ingen har överflöd men var och en vad han behöver. Halleluja!

I en kreativ gemenskap där vi förlorar mycket, men vinner allt förlöses dolda reserver av tro, hopp och kärlek i ett utgående livsflöde till allas tillväxt, fostran och uppbyggelse. Gud vare evigt lov!

En långväga konferensdeltagare detta år blir den åldrige kampen Gustaf Berglund, svenskamerikansk pingstpastor, en av de s k "latter-rain-väckelsens" pionjärer. I boken "Fruktad frihet" nämns han i samband med beskrivningen av den väckelsen. Midnattsropets första nummer detta år hade ett reportage om hans händelserika liv som väckelsepredikant. Broder Berglund kommer tillsammans med sin hustru för att delta i vår sommarkonferens.

Kom med kära vän och förgät allt annat! Vi längtar efter att få dela gemenskapen med dig.

ARBETET PÅ GAMLA BRO fortsätter med oförminskad intensitet i möten, radioprogram och arbetsuppgifter inom vitt skilda områden av vårt gemensamma företag. Svårigheterna har varit många och påtagliga, men det är mer än förunderligt att se hur Gud hjälper och en generation pionjärer växer fram. Män och kvinnor från alla folk och stammar som på ett eller annat sätt kommit i kontakt med denna oas mitt i huvudstadens mest ökända träskområden har fostrats till budbärare för olika platser på jorden. Vi möter dem överallt och får ständigt nya rapporter om deras frimodiga vittnesbörd. För allt tackar vi Gud!

ATT DEN LILLA MARANATAFÖRSAMLINGEN klarat av alla de påfrestningar, inte minst av ekonomisk karaktär, som mer eller mindre oberättigat vållats oss, är ett mirakel. Det arbete som har utförts på Gamla Bro är storslaget och underbart. De medel som vi hade kalkylerat för olika uppgifter måste i stället gå till en hyra som chockhöjts med 140% från 1 april detta år. Den situationen ger mig anledning vädja till er alla om en snabb och riklig missionsgåva till vårt enastående missionscenter här på Gamla Bro. Vanligtvis brukar jag varje år vid den här tiden vända mig till er alla älskade vänner med begäran om stöd för aktuella ekonomiska behov i samband med sommarkonferensen.

Det vore ypperligt om sommarkonferensens behov det här året tillgodosågs på ett annat och mer intensivt sätt. Den egna produktionen av rotfrukter, grönsaker, ost, smör, mjölk och kött skulle vi ju exempelvis kunna bidra med direkt. Kontakta Monica eller Gunno Andersson om den mycket angelägna saken omgående. Tel. 0583/707 00.

KÄRA SYSKON, eftersom den uppkomna situationen kräver det rekommenderar jag er alla att ge sommarens missionsoffer oavkortat till vårt gemensamma arbete i det missionscenter Gud har gett oss — Gamla Bro!

TILL SIST MÅSTE jag få tacka er för all trofasthet i förböner, offer och annan omsorg och omtanke under allt som har mött oss av smärtsamma prövningar. En och annan motståndare har ju sett det som sin stora livsuppgift att skada och förstöra det Guds verk som blivit vårt livsöde. Men Herren hjälper igenom allt!

POSTGIROBLANKETTEN som bifogas, vidarebefordrar din gåva och vi välkomnar den som ett tacksägelse-och missionsoffer till Guds ära.

Midnattsropet

Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/235 230

Utkommer med 12 nr om året
Ansvarig utgivare: Arne Imsen

Omslagsbilden: Jerusalem

Copyright: Israeliska statens turistbyrå

Prenumerationspriset är Helår 60:-, Halvår 32:-, Lösnummer 4:50. Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang", d v s prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras

senast tre veckor innan den skall trada i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag, vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1982

För tredje året i rad har vi den stora glädjen att hälsa er, kära vänner, välkomna till Gårdshyttans Gård och till Maranatafolkets sommarkonferens den 10-18 juli.

Gårdshyttans Gård ligger invid riksväg 50, den stora trafikpulsådern mellan Jönköping och Örebro. Ifrån Gårdshyttan har vi 13 km till Åskersund och 30 km till Motala. Till de båda större metropolerna Örebro och Linköping är det 70 km.

Gårdshyttan ligger i en underbart naturskön närkebygd. Det finns fina strövområden i skogarna, och det är en kvarts promenad till Hargebaden med sandstrand och fint Vätter-vatten.

För dig som åker bil är problemet inte stort att hitta, och det går alldeles utmärkt med tåg

och buss att komma fram. Det går tåg till Hallsberg eller Motala, och därifrån buss till Gårdshyttan.

Även detta år reser vi det stora mötestältet ute på det öppna området tillsammans med bönestältet. Där finns också gott om parkeringsplatser. I den underbara parken som omger husen på Gårdshyttans Gård finns det utmärkta utrymmen för tält och husvagnar. Trots att vi disponerar ca 200 sängplatser, är vi mycket tacksamma om så många som möjligt kan ordna med husvagn och/eller tält. Tack redan på förhand för din förståelse! För dig som inte kan ordna det så, bereder vi naturligtvis plats inomhus, men tänk på att ta med sänglinne och filt/täcke eller sovsäck.

En annan väsentlig del i konferensen är mathushållningen. Alla är vi medvetna om de stigande matpriserna. Detta drabbar även oss på konferensen. Vi kan dock sänka utgifterna för maten under konferensen genom att skaffa fram de olika matprodukter som behövs in natura. Du har kanske trossyskon, vänner och bekanta som vill hjälpa till med detta. Ring oss gärna på 0583/707 00, så får du information angående vad som behövs eller vad du kan hjälpa till med. Jag tror vi kommer att bli förvånade och får många tacksägelseämnen när vi upp-täcker hur Gud konkret svarar på våra böner.

Att observera är att vi inte heller i år tar ut

några fasta avgifter för mat och husrum, utan vi önskar lösa det genom personliga offer och gåvor under konferensen. Kostnaden för konferensen finns naturligtvis ändå, men utslaget per person blir det knappt 100 kronor om dagen.

Vi är mycket tacksamma om alla anmäler sig, och detta i god tid, så att vi kan ordna alla de nödvändiga detaljerna.

Välkomna till en trons konferens, där Guds Ande vill uppenbara sig konkret och verkligt till människors frälsning och befrielse.

Kristushälsningar
från storfamiljen på
Gårdshyttans Gård
Gunno Andersson
konferensvärd

Välkommen till GÄRDSHYTTAN

Mellanöstern är som en krutdurk som då och då exploderar i ett utbrott av död, lidande och förintelse. Varje gång skakar supermakterna.

Vad skall hända med Mellanöstern? Och vad

skall ske med Libanon, som just nu nästan varje dag finns på tidningarnas löpsedlar.

Libanon är ett bibliskt område. Gunno

Andersson har studerat bibeln och funnit en klar och tydlig händelselinje med avseende på vår moderna tid.

ISRAEL och LIBANON i Bibelns profetior

I Guds ord möter vi de tre kategorierna; Israel, världen och Guds församling. De har olika ursprung, olika uppgifter i tiden och olika mål. Man måste förstå den här uppdelningen i frälsningshistorien så man inte gör det misstaget att man låter församlingen få del av alla de välsignelser och uppenbarelser som gäller Israel. Det förekommer ofta i undervisningen att man tar till sig välsignelserna, men har vi hört någon gång att någon tagit åt sig av förbannelserna, domarna och katastroferna som uttalats över Israel?

Vi ska syssla med det som gäller Mellanöstern. Jag säger Mellanöstern därför att det handlar inte bara om Israel, utan när vi läser Guds Ord ser vi att det angår alla de nationer och folk som bor i det här området. Det ser vi redan i 1 Mosebok. När Gud talar med Abraham så är det inte bara ett ensidigt ställningstagande till en nation, ett folk, som vi möter, utan det handlar om en hel grupp av nationer, en hel grupp av människor. Det som är aktuellt i våra dagar är det som sker i Libanon.

Låt oss först konstatera att alla de här nationerna är gamla historiska företeelser, men de formationer och gränser vi ser idag är egentligen skapade av storpolitiska förhållanden efter andra världskriget. Hela det här området låg under ottomanskt, turkiskt välde fram till 1917 då England som kolonialmakt erövrade det. Man delade upp de här områdena som det passade och stämde överens med krigslyckan. Det man kallar Palestina kom att stå under brittiskt välde, Libanon och Syrien under franskt och så måste man ge araberna, konung Abdulla, en bit så man styckade av öknen och gav honom Trans-Jordanien.

Guds tillåtelse

Det är stormaktspolitiska förhållanden som har skapat den karta vi ser idag. Det som har skett här har Guds tillåtelse. Vi kan naturligtvis med bibeln i hand tala om det folk som har samlats tillbaka. Mängder av judar utöver hela jorden har samlats tillbaka till Israel. Detta är naturligtvis ett underbart tidstecken. Det kan vi läsa om i praktiskt taget alla skriftprofetior. Vi kan emellertid inte för den sakens skull säga att sionism är någonting gudomligt. Vi kan inte ens säga att staten Israels bildande är någonting gudomligt. Därför att den nation och stat vi ser idag är ju en västerländsk demokrati.

En del kanske ryggar tillbaka när jag säger det här, men jag säger det för att vi ska förstå att det finns två sidor i den här undervisningen. Vi får inte blanda ihop de här sakerna på ett sånt sätt att när israelitiska soldater skjuter på araberna, då är det Gud som är med, och sen när syrierna eller några andra vänder sina kanoner mot Israel, då är det satan som skjuter. Det är naturligtvis fullständigt felaktigt. Man kan inte behandla Guds ord på det sättet. Gud tillåter det som sker, men Gud älskar inte våld. Gud älskar inte militarismen. Gud hatar alltsammans detta, men Gud tillåter de här sakerna att ske och han leder konungarnas hjärtan som vattenbäckar, och det leds fram till ett slutresultat. Människorna, inklusive Israel, ska bevisa vad de kan åstadkomma.

Det är förunderligt det som skedde 1947 och 1948 när den israeliska staten bildades. En hel värld var förundrad vid det som skedde.

Vi fick se ett gammalt språk återfödas. Det är någonting helt unikt i detta. Det är märkligt att se hur människor helt plötsligt fattar tag i en symbol, i ett hopp att få åter-

vända, och miljoner människor rör sig i riktning mot en bestämd punkt.

Men observera, vilka är det då egentligen som rör sig i den här riktningen? Jo, först vet vi att i de här områdena har det alltid funnits judar. Det har funnits judar av religiös karaktär, ortodoxa judar som hela tiden har velat vara där och studera och läsa. Men den rörelse vi ser nu i slutet av 1800-talet och i början av 1900-talet är den sionistiska rörelsen, som inte är religiös. Tvärtom. Det rådde oerhörda spänningar mellan de religiösa-ortodoxa judarna och den frambrytande sionismen. Det dröjde flera årtionden innan man accepterade detta.

Vilka är det som kommer? Jo, det är kommunister, socialister och andra som drar iväg för att få ett land, och att få jord att bruka. Så börjar kampen, kampen om kvadratmetrarna, kampen om att kunna överleva, kampen att skapa trygga och säkra gränser som det heter. Och vi vet att det har varit många krig. Fyra riktiga drabbningar och mellan dem har det rätt vapenvila. Det har aldrig varit fred. Så har situationen varit sedan 1948 då det s k frihetskriget började. Emellertid såg vi det märkliga ske när Anwar Sadat tog ett initiativ och den 19 november 1977 landade han i Jerusalem. Det blev upptakten till en helt ny epok. Genom det skapades en fred som Israel betalade med att återlämna hela Sinaihalvön. Det blev klart den 25 april i år.

Men så har det gått vidare. 1978 på vintern var det invasion i Libanon, och då i det här området, som kallas för Fatahland.

Öppna dina dörrar Libanon

Vi har det här som bakgrund när vi nu ska läsa i Sakarja 11:1-3.

— *Öppna dina dörrar Libanon, ty eld skall nu förtära dina cedrar, jämrar dig du cypress, ty cedern måste falla, de härliga*

**Text:
GUNNO
ANDERSSON**

Den 11 juni 1982. Under ruinerna av sönderbombade hus söker röjningsarbetare efter överlevande i Beirut. Kriget i Libanon drabbar civilbefolkningen på ett hänsynslöst sätt.

träden skall förödas. Jämren eder I Basans ekar, ty skogen, den ogenomträngliga, varder fälld. Hör, huru herdarna jämra sig när deras härlighet bliver förödd. Hör hur de unga lejonerna ryta när Jordanbygdens snår varder förödda. (Sak. 11:1-3)

Ja, det är märkliga bibelverser vi läser här. Det sägs väldigt litet egentligen om Libanon överhuvudtaget, i Gamla Testamentet. Och vi möter inte Libanon egentligen som ett land, som en nation, utan mera som ett geografiskt område, bestående av två olika bergskedjor, samt en bit kustremsa. Vi möter det i Sidoniernas land, som Jesus talar om. Längre tillbaka hette det Fenicien. Libanon står egentligen för "bergen". De västra bergen heter Libanon, de östra heter anti-Libanon. Emellan dem ligger en dal med namnet Bekka-dalen. Den är ju bekant i våra dagar. I den dalen rinner det en flod som heter Litani-floden.

Nu möter vi alltså det profetiska ordet uttalat av profeten Sakarja. Vi får inte härddra texterna, och anpassa dem till vår situation. Men trots den varningen är jag frimodig när jag säger det här.

I den libanesiska flaggan finns det en ceder. Cedern är Libanons symbol.

Vi har läst:

— *Jämra dig du cypress, ty cedern måste falla.*

Träden står som en bild på nationerna.

Det är ett genomgående drag i Gamla Testamentets profetiska symboler. Libanon har ju varit en nation med högt anseende. Det har varit pärlan i Mellanöstern. Där mötte man en bilateral folkgrupp; två grupper som kunde samsas i en någorlunda stabil demokrati, den enda som araberna kunde uppvisa. Till slut så sprack den här fasaden och det blev inbördeskrig. Ett grymt sådant.

Sen vet vi att kung Hussein i september 1970 slängde ut alla palestinier, grymt och blodigt ur Jordanien. Syrien ville inte ha med dem att göra. Det enda landområde som stod öppet för dem där de kunde angripa Israel var då Fatahland. Detta uppsamlade av palestinier vid Israels gräns har naturligtvis varit en ständig källa till oro för Israel. Gud tillåter det som sker, när Libanon, som vi aldrig möter i bibeln som en nation, faller och bryts sönder helt, enligt profetian.

Härnadståg mot Israel

I Hes. 38 möter vi det härnadståg som skall gå mot Israel. Där heter det:

— *Perser, etiopier, putéer är med dig, allesammans med sköld och hjälm, Gomer och alla dess härskaror, Togarmas folk från den yttersta Norden och alla dess härskaror, ja, många folk har du med dig.*

Om vi tittar lite på de här folkgrupperna

som kommer med den stora skaran från norr, så är det perser, det är Iran, etiopier som symboliserar de svarta, putéer, det är ett bibliskt uttryck för libyer och representerar araberna. Dessa folk kommer tillsammans. Vi möter också Gomer och Togarmas folk i bibeltexten. Det är Jafets avkomlingar enligt 1 Mos. 10. De finns norr om Svarta Havet.

Vad vi inte finner i detta fälttåg det är Egypten. Det förstår vi kanske idag när vi ser tillbaka på vad som har skett. Det har slutits fred mellan Israel och Egypten. De diplomatiska relationerna och handelsförbindelserna är upprättade. Turistströmmen finns där. På den fronten råder lugn. Bl a därför kan Israel vända sig mot norr för att göra dessa, vad man kallar, upprepningsaktioner.

Just nu är Menachim Begin på väg till Washington för att lägga fram sin fredsplan. Man vill ha fred. Alla människor vill ha fred. Det finns en mäktig rörelse i Israel som heter "Peace Now"-rörelsen, alltså fred nu. Vi har i Sverige en tidning som ni känner till; 'Fred i Mellanöstern'. Det är uttryck för att man vill ha fred. Och man kommer att lyckas att skapa fred.

Man kommer att skapa fred och komma till rätta med det som oroar och så befästa sitt område. Men jag säger inte att det är

Forts. sid. 22

JAKOBSLUND

- *en vision tar gestalt*

Ulla Näsholm på jordbrukskollektivet i Ljungsbro

"Nog drömmer man om en gård som vi kunde bruka. Att lära sig bruka jorden och sköta djur, hoppas vi blir en verklighet i Pilgrimsskolan."

För nästan exakt ett år sedan; i en intervju, som återgavs i Midnattsropet uttalade Bengt Lindroos de här visionära och drömmande planerna. Nu ett år senare har de tagit gestalt och blivit verklighet på Jakobslands gård utanför Linköping. Med potatisen i jorden och smågrisar i ladugården tog Bengt och Kjell Hägerman med familjer emot Ulla Näsholm som här skriver om sina intryck.

Ljungsbro är ett samhälle som är helt präglad av chokladindustrin. Cloetta har sin fabrik där och av dem har Maranata köpt sitt område i Jakobslund. Det är bl a en stor fruktträdgård med 300 äppelträd av 24 sorter, 4,8 hektar mark med utsikt att arrendera ytterligare några hektar nästa år.

Man har odlat potatis på 1,5 hektar och havre på 2,5 hektar. Planerna är att föda upp nötkreatur. Men allt är ännu ganska nytt och de som börjat ta itu med och lägga upp arbete både administrativt, ekonomiskt och praktiskt är Kjell Hägerman och Bengt Lindroos som tillsam-

mans med sina familjer har flyttat in i vår nya farm, som vi glatt och lite pretentiöst kallar jordbruket.

Husen har gamla anor. De är från 1700-talet och det ena uppfördes av von Fersen den yngre som av många också kallades för "den förste socialisten". Släkten von Fersen har haft området några hundra år innan Cloetta övertog det.

Äntligen ett jordbruk

Och nu är det Maranatas tur att ta över både huset och jordbruket. En gammal dröm eller öns-

kan om ett jordbruk för storfamiljerna har nu blivit verklighet.

— Let känns riktigt att vi äntligen fått ett jordbruk. Det är ju det som ligger närmast till för människan. Just att bruka jorden och bo på landet. Det har dröjt länge tycker jag innan det började bli verklighet och därför är det nu väldigt roligt att det gått i uppfyllelse. Både att odla för vårt eget behov och sälja våra egna produkter, kunna ha djur och börja leva på ett mera praktiskt och jordnära sätt.

Den som uttrycker sin entusiasm så är Bengt Lindroos som nu flyttat in i farmen i Jakobslund utanför Linköping.

I stora stövlar och regnkläder (regnet öste ner) klev vi omkring på storfamiliens ägor. De som stolt förevisar och berättar är alltså Bengt Lindroos, som själv är uppväxt på landet och har en del praktisk erfarenhet av hur det fungerar, och Kjell Hägerman bankman från Stockholm som nu under Bengts överinseende börjar pröva på lantlivet. Med hjälp av litteratur, självstudier och Bengts praktiska erfarenhet har han redan lärt sig en hel del och undervisar mig där vi går omkring och tittar på både fruktträd och åkrar med havre och potatis.

— Här har haven kommit upp så här mycket, demonstrerar han. Ungefär en decimeter grönt sticker upp ur den vattniga åkern.

— Men titta på kvickroten... Och jag tittar, men ser inte någon skillnad på havre och kvickrot. Jodå, kanske, kvickroten är lite längre, kan jag konstatera....

Haven skall användas som foder till djuren. Men än så länge finns inga andra djur än 12 grisar, men planerna är att föda upp nötkreatur, skaffa höns och kaniner och därför är jordbruket upplagt med tanke på det. Det gäller förvaring av fodersäd, plats för kalvar etc. och de visar mig runt i det stora stallet som nu är tomt så när som på svinen.

Husen stod tomma

Det är bara fyra månader sedan storfamiljen flyttade in och på min fråga om hur man hamnade just här säger Kjell lite dröjande och halvt roat:

— Ja, det damp faktiskt på oss bara. Egentligen har vi inte gjort så mycket för att få det.

Det låt en aning egendomligt, men när syskonen berättar vid-

are förstår man meningen. Det var en man från trakten som kände till att husen stod tomma och jorden obrukad och han ville absolut att Maranata skulle komma till trakten. Efter en del överläggningar och förhandlingar så är det nu Maranatas egendom.

Elisabeth Lindroos berättar:

— Alltihop var så märkligt. Men jag tror att det är meningen att vi skulle vara här. Varje storfamilj har väl sin speciella uppgift och jag vet att om Gud håller sina händer över en plats och skyddar den då är den skyddad.

— Kanske att Jakobslund och storfamiljen här kan bli en sån plats dit människor kan ta sin tillflykt och finna frid och ro.

Och det är med den tron och visionen man arbetar. Just nu är det inte många som bor på platsen, men de ser det som en tid att kunna utvecklas och lära känna både jordbruket och trakten.

Man kan ju heller inte bara flytta om människor från andra storfamiljer, utan det måste bli en naturlig tillväxt menar de.

Säljer egna produkter

Just nu försörjer de sig på kakförsäljning. Varje vecka torgförsäljning, förutom försäljningsresor till olika platser. Men det är under den första övergångsperioden bara. Till hösten räknar storfamiljen med att kunna sälja potatis från egna odlingar, ägg och grönsaker. Men det är nya områden för alla som arbetar med det och kräver en hel del både av förberedelser och arbete. Men det är en utveckling i rätt riktning att börja avyttra egna produkter och det är roligare att gå ut och erbjuda de varorna, anser syskonen med en mun.

Jakobslund gård, idyllisk och grönskande sett ifrån skogskanten.

Foto: TOMMY JAKOBSSON

Jakobslunds smågrisar på grönbeta under Bengt Lindroos tillsyn.

Förutom grönsaker, kött, ägg och potatis skall man också sälja frukt. Det finns en fruktträdgård med 300 äppelträd. 200 av dem har beskuren sedan 100 stycken lämnats till nästa år. När jag ser resultatet förstår jag bättre bibelns ord om vintrådet som måste rensas för

att bära frukt. Allting kommer liksom närmare på en när man lever och arbetar på det här sättet.

Från början var det en statlig fruktträdgård som startades på 50-talet. Det var Cloetta som tog över den senare och de ha-

Forts. sid. 13

— Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv. (Joh. 3:16)

Bibeln som jag läst är vi alla mycket förtrogna med, även om den vanligtvis blir felaktigt behandlad. Det beror på att vi har en väckelsetradition, som i sig rymmer mycket gott men som ändå har sina risker. Vi har en benägenhet använda bibeltexter som är riktade till Guds folk som väckelsebudskap för hedningar.

Men texten den måste in i sitt sammanhang. I den närmast föregående versen heter det:

— Och såsom Mose upphöjde ormen i öknen, så måste Människosonen bliva upphöjd, för att var och en som tror skall i honom hava evigt liv. (Joh. 3:14-15)

Observera uttrycket *var och en som tror skall hava evigt liv*... Det är vissa ting som Gud förväntar sig och det är att hans folk skall ha tro.

Då är det ju inte frågan om religiösa aktiviteter eller verksamhet, utan den skapande, uppehållande, förnyande och lydande tron. Gud söker inte tro bland hedningar — han söker tro bland sitt folk.

Om denna händelse i öknen vi ovan har läst skriver Paulus:

— Låtom oss icke heller fresta Kristus, såsom somliga av dem gjorde, varför de

Han var närvarande. Det var inte Satan som frestade Guds folk, utan det var Guds folk som frestade Kristus. Det blir genast mera komplicerat och problematiskt.

Himmelrikets nycklar

En liten parentes för att exemplifiera hur oerhört allvarligt detta egentligen är. I Matt. 16:17-19 heter det:

— Då svarade Jesus och sade till honom: "Salig är du, Simon, Jonas son; ty kött och blod har icke uppenbarat detta för dig, utan min Fader, som är i himmelen.

Så säger och jag dig att du är Petrus; och på denna klippa skall jag bygga min församling, och dödsrikets portar skola icke bliva henne övermäktiga.

Jag skall giva dig himmelrikets nycklar; allt vad du binder på jorden, det skall vara bundet i himmelen; och allt vad du löser på jorden, det skall vara löst i himmelen."

Det finns inga avgrundsmakter som kan besegra eller förstöra Guds församling. Den står om allt annat faller. Den försvinner inte om numerär eller ekonomi förändras. Den försvinner inte om strukturer förändras. Guds församling är fullständigt unik och ojämförbar med allt annat. Den är utrustad med övernaturlig

fördärva det. Han var tvungen att få människor som redskap, och då var det inte mycket mer att göra — då hade människan själv förstört möjligheten till en fortgående gemenskap med Gud.

Satanisk inbrytning

— Och såsom Moses upphöjde ormen i öknen, så måste Människosonen bliva upphöjd. (Joh. 3:14-7)

Här har vi ett exempel på en satanisk inbrytning bland Guds folk. Denna inbrytning ledde till att det folk som sökte näring och föda, i stället fick gift. Det var som om själva skyddsvallarna mot evigheten brast och helt plötsligt ockuperades lägret av ting som man inte anade fanns inom räckhåll.

De var privilegierade på alla sätt. Kristus åtföljde dem och det var garanti för liv och utveckling. Men helt plötsligt förvandlades detta utomordentliga förhållande till en katastrof och skaror av människor dog. Men det som skedde hade sin historiska orsak och förklaring. Vad var orsaken till döden? Var det att de saknade fullvärdig kost?

Menigheten hade helt felaktiga associationer och förväntningar. De förväntade sig en kost som var likvärdig med Egyptens, men Gud gav dem en helt annan diet. Inte som permanent och slutlig lös-

Låt oss icke fresta Kristus

Predikan av ARNE IMSEN

blevo dödade av ormarna. (1 Kor. 10:9)

Det här är något av det förfärligaste man kan läsa. Man blir överraskad på mer än ett sätt. Var hör Kristus hemma i det här historiska skeendet? Även om han inte är synlig finns han där som en realitet, som en verklighet.

I 1 Kor. 10:4 heter det:

— Och alla drucko de samma andliga dryck — de drucko nämligen ur en andlig klippa, som åtföljde dem, och den klippan var Kristus.

De utsatte alltså Kristus för frestelser.

makt och myndighet, så att den kan binda och lösa det onda både i himmelen och på jorden.

Satan eller den onda andevärlden kan inte förstöra församlingen, men ändå säger Paulus så här: "Den som fördärvar Guds tempel, honom skall Gud fördärva."

Det inte Satan och den onda andevärlden kan göra, det kan människor göra. Vad Satan alltså behöver är redskap för att omintetgöra människans förblivande i paradiset. Han kunde inte ge sig på paradiset och göra det outhärdligt genom att

ning, men som övergångsföda för att de skulle avgiftas Egyptens inflytande och influenser. Under de förfärliga abstinensbesvär som följde bestämde Gud: "Här är den kost de kan klara av under övergångsperioden." Det handlade om en kort period då de skulle vistas i öknen. Men själva omöjliggjorde de vidare framgång och tiden i öknen mångmultiplikerades.

Folket blev otåligt

Här finns ett sammanhang som vi måste lära oss att begripa. Texten hämtas från 4

Mos. 21:4 och där läser vi om orsaken till att lägret på ett enda ögonblick förvandlades till en jättelik gravplats.

— *Men under vägen blev folket otåligt...*

Det var det psykologiska tillfället för den makt som hela tiden lurade på den stora skaran av utvandrande pilgrimer. Otålighet. Men den var väl helt naturlig och mänsklig? Visst finns det gränser för vad vi klarar av. Det är bara det att de gränserna har inte vi satt utan Gud. Han vet bättre än du och jag vad vi tål — och han frestar oss aldrig över vår förmåga, utan han vet vad vi orkar med och provar oss därefter för att vi själva skall komma till medvetenhet om våra verkliga gränser, som är något annat än våra inbillade och känslomässiga.

Kompromisserna och eftergifterna för de lägre drifterna hade sina rötter i ett förutvarande liv i en egyptisk tillvaro, under de förhållanden som rådde där. De blev otåliga.

När man känner att krafterna tryter och att nu orkar man inte mer, vad har då Guds folk att göra? Det måste vara så disciplinerat att om det upptäcker att konditionen sviktar får det inte börja tala illa om Guds verk, Guds folk eller Guds tjänare eller om Herren Gud. Då måste det förvandla sin otålighet i bön och åkal-

och fanns det ingen annan väg, fanns det en väg till Egypten.

Finns det ingen annan väg finns det en väg tillbaka till 60-talets väckelsegrytor med allt vad det representerade. Där finns lösningen på allt. Så börjar det ta gestalt — återtågsplaner, reträtter och kompromisser. Och varje reträtt har sin filosofi, sitt tungotal och sin profetia. Men det var ju inte så problemen skulle lösas bland Guds folk. Frågan är hela tiden: Är Gud trofast? Det är inte vår ära utan Guds det handlar om.

De blev otåliga.

När man blir otålig och upptäcker att det är någonting inom en som vill protestera mot omständigheterna, mot dieten eller mot profeten, då skall man gå in i bön till Gud. Då kommer man att få se att Gud är trofast. Ty människan rör inte på sig själv, inte på Satan och inte heller på Gud givetvis. Följaktligen måste hon se till att hon blir medarbetare med någon som är starkare än henne själv. Då har hon bara att välja på att bli Satans medarbetare eller Guds. Och blir hon Guds medarbetare, då får hon uppleva Guds trofasthet, hans fattigdoms svaghet, men också hans styrka och härlighet. Då får hon erfara öknens brännande hetta, men också lustgårdens ljuvliga vederkvickelse. Då får hon uppleva att hon aldrig är visionslös, utan hopp och framtid, utan har

har han vanligtvis lyckats med. Men de starka lyckas han aldrig med. Det är aldrig vår svaghet som åstadkommer problemen, utan det är vår klåfingrighet. Vi fingrar på Guds löften och konstruerar om dem så att de anpassas till den starkes vilja att förbli stolt.

De talade emot Gud och Mose

Vi läste i 4 Mos. att de blev otåliga. I nästa sammanhang heter det:

— *Och folket talade emot Gud och emot Moses....*

Men kan detta vara möjligt. Det är intressant och värdefullt att få veta vad de sade, för det var genom det de uttalade som de frestade Kristus. Det är betydelsefullt att lära känna talet för att få veta hur man talar emot Gud.

Detta är en händelse som på ett oerhört sätt uppenbarar för oss hur allvarligt och riskfyllt det egentligen är.

— *Varför haven I fört oss upp ur Egypten så att vi måste dö i öknen?*

För dem var det en direkt villfarande vandring de hade varit med om. Hela den bakomliggande vandringen hade på ett eller flera sätt varit felaktig. Ända från uttåget, vandringen genom Röda havet och sedan fortsättningsvis — allt det de varit med om under denna period var det egentligen fel på, därför att det var fel från begynnelsen. Och nu kom den "un-

Deras bekännelse var: "Vi måste dö i öknen" och så gick det för hela generationen. De kunde aldrig komma in i landet och de fick aldrig äta av landets mjölk och honung.

Den nya generationen som var född i öknen hade skaffat sig en egen profil. Den hade inte några naturliga rötter i egyptiskt liv, dess miljö och trygghet.

lan. Hade det gjort det hade han som fört det ut ur Egypten åter dukat ett bord för det i öknen med allt det det behövde. Han skulle ha mättat dess begär med sitt goda.

Resignation och vanmakt

Men otåligheten satte tungan i rörelse.

Först kom den olustiga stämningen då resignation och vanmakt låg på lur. Sedan de aktiva reaktionerna där man gick till storms mot det man menade var orättvist, oriktigt eller galeit. Problemen skulle lösas

någonting att leva av och sträcka sig emot.

Men den här oron och otåligheten gör att man blir sentimental och patetisk. Man ställer sådana här frågor: "Hur skall det gå med vara kvinnor och våra barn?" Dvs de svagare bland oss?

Vi måste tänka på de svaga, de nyfrälsta och alla som inte orkar med de här påfrestningarna. Det är ett omdöme om Guds verk som vittnar om en alldeles otrolig självöverskattning. Gud har aldrig haft några problem med de svaga. Dem

derbara" självbekännelseväckelsen som skulle leda dem till Egypten.

Jag vet inte hur många gånger jag i det enskilda fallet har stått inför människor som på samma sätt gjorde sitt uttåg, forcerade vatten, kom ut i öknen, jublade med Guds folk över seger, åt mannat och fröjdade sig till dess att Gud satte dem på prov. Då hållfastheten i deras tro och i deras trofasthet skulle provas brast det. Man blev otålig och började tala illa.

Det märkliga är när man börjat tala på

Forts. sid. 14

Nabots vingård

Text:
THORBJÖRN
HELMNER

Från ett väckelsemöte i Brosalen i Stockholm är det här vittnesbördet nedtecknat. Vikten av att hålla fast och förbliva vid "våra fäders arvedel", förankrade i ett historiskt och profetiskt perspektiv. Fast vid den vision Gud visat oss, påpekar här Thorbjörn Helmner.

Jag har svårt att fånga i ord det jag skulle vilja säga. Men under den senaste månaden, har jag i omgången med människor i olika sammanhang känt mig som en pesthärd. Som ett illaluktande kloakdjur eller någonting som är väldigt farligt, som egentligen borde sitta i karantän. Något man inte ska umgås med.

Detta har jag upplevt i omgången med människor som annars är mycket förstående och öppna för allting. Människor med beaktelsen:

— Vi ska inte döma någon... Som alltid är redo att förmedla ett förstående argument för allt möjligt och omöjligt och använder andliga ord om Guds kärlek och om hur farligt det är att döma. När man i dessa sammanhang nämnt ordet Maranata är det som en vägg skulle resa sig. Man kan vara tillmötesgående och gå med på allting, men möter man ordet Maranata, då är det stopp. Då är du inte välkommen längre. Då är du en fullständig omöjlig existens.

Jag har undrat hur det kommer sig egentligen. Jag upplever mig fullständigt omöjlig i de sammanhangen.

Förbliva i honom

Jag kom att tänka på några kända bibelverser, den kända undervisningen från Jesus i Joh. 15, där han talar på det här sättet:

*"Jag är det sanna vinträdet och min Fader är vingårdsman-
nen."*

Sen talar han om nödvändigheten för oss att förbliva i vinträdet. Att vi skulle förbliva i honom, förbliva i hans ord och förbliva i hans kärlek.

Det står också i Uppenbarelseboken i budskapet till församlingen i Tyatira:

"Hållen allenast fast och förbliven vad ni haven till dess att jag kommer tillbaka".

"Hållen fast" och "förbliven". Dessa bibelord har tagit mig oerhört. Det är väl så att i det andliga livet, på trons väg, finns det inget stadium i utvecklingen, där man står stilla och är neutral. I det andliga livet tar du alltid nya steg på trons väg. Likbildas med Jesus, med vinträdet själv, eller så är du på väg tillbaka och likbildas med denna världens furstes ideal. Du kan aldrig vara neutral, aldrig stå stilla, aldrig vara passiv. Du likbildas med någonting. Därför är det så oerhört allvarligt i den tid vi befinner oss att vi förstår nödvändigheten att hålla fast och ständigt leva i förnyelsen så att vi är ajour med det andliga läget och med smorda ögon och profetisk ögonsalva kan se oss själva i vårt sammanhang och vår samtid. Att man kan vara vaken även i den här sena tiden. Ständig marsch framåt mot Jesus, på trons väg.

Nabots vingård

Berättelsen om Nabot och hans vingård i Kon. 21 har kommit till mig. Den trogne vingårdsman som hade haft sin vingård en lång tid. Vingår-

den var ett arv ifrån fäderna. Han vårdade sin vingård på ett oerhört omsorgsfullt sätt. Hans vingård var ett vittnesbörd för hans omgivning.

Men konung Ahab, som väl står som representant för eukumeniken, ville köpa Nabots vingård. Under hans och drottning Isebels regeringstid förde man in tillbedjan av avguden Baal. Man ville helt enkelt vara öppen, tillmötesgående, förstående och blanda samman "trosuppfattningarna". Så kommer konung Ahab och säger till vingårdsmanen Nabot att han vill köpa vingården av honom. Han kommer med sina komplimanger... Oh, vilken oerhört fin vingård. Den skulle bli ett sånt fint komplement till vad jag redan har. Sälj den åt mig så skall jag ge dig någonting mycket bättre i utbyte. Han kommer med smickrande ord. Nabot svarade:

— Jag vill icke låta dig få min fäders arvedel"

Han stod fast och lät sig inte köpas. Han lät inte sin vingård tillfalla konungen Ahab. Men det förde Nabot till ett fruktansvärt slut. Han blev stenad. Man gjorde vad man alltid har gjort — man förde fram andliga argument. Man lät honom sitta långt fram i församlingen. Så utlyste man en helig fasta, och tillkallade två onda män som skulle vittna mot honom. Därefter förde man ut honom och stenade honom till döds. Man slog ihjäl honom just därför att han inte ville låta sig säljas.

Smicker och beröm

Den här bilden är så fruktansvärt talande. Man upplever att man kan möta tillmötesgående och smicker, få beröm för sina

gåvor och talanger till det ögonblick man säger att man icke på något vis vill sälja sig, eller gå med på någonting annat än den undervisning man har mottagit.

Att man vill vara trogen den heliga och himmelska kallelsen. Intill den stunden kan du få uppleva smicker, berömmelse och inställsamhet. Men när du säger: Jag tänker icke på något sätt ge vika från det som har blivit mig förunnat, den undervisning och det sammanhang där jag är född. Då är det stopp med tillmötesgåendet.

Skall vi kunna bli vingårdsman, redskap för honom i den här sena tiden är det nödvändigt att vi förbliver förankrade i ett både historiskt och profetiskt perspektiv. Att vi inte utan vision i ett förblindat tillstånd låter sälja vår kallelse och uppgift, utan håller fast vid det Gud visat oss. Och vinner vårt liv genom att mista det.

Vetekornets lag

Vi har talat mycket om "död", om att ge sitt liv för Jesus i vittnesbörden och förkunnelsen. Men du, tänk om det här inte stannade vid ett samtalsämne eller en radikal känsla inom bords, utan finge bli en verklighet i våra liv.

Låt oss hålla fast och förbliva vid det som har blivit oss givet. I den nåd och undervisning vi har fått mottaga. Våra liv måste likt vetekornet falla ned i jorden och dö för att gudomligt liv skall kunna uppstå. Och då kommer vi inte att uppleva varken framgång eller berömmelse. Ytligt, statistiskt och mänskligt sett kommer vi att få uppleva motgång och förnedring. Vill du gå denna väg kommer du att bli ensam och isolerad som en pesthärd. Omöjlig.

Vill du stå emot alla krafter som vill köpa dig, alla lockande, smickrande toner som du får möta, kommer du att uppleva att du är omöjlig för världen. Sannerligen, allt kommer att bli nytt, men kanske på ett annorlunda sätt än vad du först hade tänkt dig. Du kommer att bli omöjligt för världen, men "färdig" för himmelen.

TÄLTMÖTEN I ESKILSTUNA

24 juli - 1 augusti

Plats: STRÖMSHOLMEN

Mötestider: Vardagar kl. 19.30

Söndagar kl. 11.00 o. 19.00

Varmt välkomna!

JAKOBSLUND...

Forts. fr. sid. 9

de den för sin marmeladtillverkning.

För övrigt präglas hela samhället av chokladfabriken. De flesta som bor i Ljungsbro är anknutna till Cloetta. Vägarna har namn efter disponenter och företagsledare och fd., ja, till och med idrottsplatsen har fått namn efter chokladfabriken — Cloettavallen heter den.

Men innan chokladfabriken tog över husen och marken var det släkten von Fersen som ägde det. Det ena huset är byggt av von Fersen d.y. i mitten av 1700-talet och kallas fortfarande för fersenska huset. Det ser betydligt modernare ut, men det är reparerat och uppsnygga. Där finns en två-rumslägenhet, kontorsutrymmen och dessutom åtta enrumslägenheter som till hösten kommer att hyras ut till skolor. Just nu är det bara Sven Inge Johansson och Aimo Nyman som bor där och tills skaran ökat hyr man ut till en folkhögskola i närheten. Familjerna Hägerman och Lindroos bor i ett rött hus med vita knutar, där de har var sin lägenhet och där också de gemensamma utrymmena ligger, medan kontors- och administrationsrummen ligger i "fersenska huset".

Närradion

Förutom andra aktiviteter har man förstas möten. Varje vecka i IOGT Linköping samlas man till offentliga möten. Dessutom finns det närradiotid, fyra timmar i veckan, men för närvarande sänds inga program. Maranata har ingen egen studio och för de första sändningarna lånades studio av Radio Ryd — studentföreningen. Men efter ett debattprogram om homosexualiteten var det stopp. I god demokratisk ordning beslöt de föreningar som förfogade över en studio att inte låna ut den till Maranata. "Närradions anseende skadas..." ansåg man. Och därvid är det nu. Men efter sommaruppehållet för närradion räknar man med att få egen kabel och då är det bara att med förnyade krafter blåsa liv i debatten och kanske både irritera och väcka människor.

Till dess arbetar syskonen med olika sysslor, både uppsökande verksamhet, möten av

skilda slag och praktiska saker av olika karaktär.

Bengt, en trygg lite försiktig bonde försöker tålmodigt förklara för mig jordbrukets uppläggning och lite av hur man har tänkt och planerat, även om han förstär att jag inte riktigt kan greppa över hur omfattande det är — eller rättare sagt hur stora områden som behövs för att ett lantbruk ska ge avkastning till så många människor. Till nästa år finns ett löfte att arrendera en ganska stor bit mark ytterligare, men för att inga missförstånd ska uppstå så meddelas här ännu en gång att markarealen för närvarande är på 4,8 hektar. Dessutom finns det en köksträdgård med brysselkål, rödbetor, dill, persilja, lök, spenat etc. etc. Det är Kjell som börjat med den biten och han har just när det skrevs beredvillig hjälp av sin lilla dotter Anna, medan fru Margareta dukar till kaffe i trädgården.

Efter att ha sett mig omkring så håller jag med Kjell i vad han sa i Stockholm. "Nu åker jag hem till Sörgården..." Idyllen i en gammal läsebok som användes för en del år sedan i skolorna. Från husen kan man se båtar på Göta Kanal som ligger bara ett stenkast från boningshusen. Vatten, grönområden, blommor, åkrar, fruktträd, ja, allt är så otroligt idylliskt. Borta är storstadssressen och folk har lite mera tid för varandra. Grannarna kommer ibland och hälsar på och dricker kaffe. De som bodde i en av lägenheterna har nu flyttat till en ort någon mil bort, men kommer fortfarande och hälsar på.

Barnen stortrivs. Fast Roger, fem år, anförtrödde mig medan han försökte dra den tunga gräsklipparen, att han ibland längtar till Latorp "därför att där finns så många barn..."

Men redan har Jakobslund börjat fungera som en pryplats för ungdomarna i Pilgrimsskolan. Några har redan varit där och det är meningen att flera skall komma. Pilgrimsskolan har ju en praktisk inriktning och nu finns det större förutsättningar att förverkliga den ambitionen.

Det är helt klart att vi nu gått in i en helt ny epok. Äntligen har det blivit verklighet med ett eget jordbruk och en storfamilj som kan arbeta med jorden och på de sättet bli ett vittnesbörd för människorna, samtidigt som man proklamerar och utvidgar Guds rike.

VÄGVISAREN

Guds Nåds uppenbarelse

Ty *Guds nåd* har uppenbarats till frälsning (räddning) för alla människor... (Titus 2:11)

GUDS FRÄLSANDE NÅD

Ty så älskade Gud världen att Han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom, icke skall förgås utan hava evigt liv. (Joh. 3:16)

Gud vill att ALLA människor skall bli frälsta och komma till kunskap om sanningen. Ty en enda är Gud, och en enda är medlare mellan Gud och människor; en människa Jesus Kristus, han som gav sig till lösen för ALLA... (1 Tim. 2:4-6)

Icke däri består kärleken att vi hava älskat Gud, utan däri att han har älskat oss och sänt sin SON till frälsning för våra synder. (1 Johannes 4:10)

GUDS FOSTRANDE NÅD

Den fostrar oss till att avsäga oss all ogudaktighet, och alla världsliga begärelser, och till att leva tuktigt och rättfärdigt och gudfruktigt i den tidsålder som nu är, medan vi vänta... (Titus 2:12-13)

GUDS VERKSAMMA NÅD

När han kom dit och fick se vad *Guds nåd* hade verkat, blev han glad och förmanade dem alla att med hjärtats fasta föresats stadig hålla sig till Herren. (Apg. 11:23)

Med Guds nåd är jag vad jag är, och hans nåd mot mig har icke varit fåfäng, utan jag har arbetat mer än de alla — dock icke jag utan *Guds nåd*, som har varit med mig. (1 Kor. 15:10)

Men Herren har sagt till mig: *min nåd* är dig nog, ty kraften fullkomnas i svaghet..." (2 Kor. 12:9)

Herren Jesu Kristi nåd och Guds kärlek och den helige Andes delaktighet vare med eder alla. (2 Kor. 13:13)

"O, Gud din NÅD är bättre än liv,
O, Gud din NÅD är bättre än liv,
Jag vill dig prisa, jag vill dig lova,
Jag vill upplyfta mina händer inför dig".

Folke Jakobsson

SYSKONEN I LJUNGSBRO

behöver laken och husgeråd (bl a stora grytor). Kan du hjälpa till? Adressen är: Jakobslund, 590 60 Ljungsbro. Tfn. 013/635 00

LÅT OSS ICKE FRESTA...

Forts. fr. sid. 11

det sättet blir man exakt sådan som man genom sitt tal bekänner. Dvs man ser ingenting annat än dagens problem och svårigheter, ser ingenting annat än dagens nöd och vånda och frestas ständigt till alltmer logiska och naturliga förklaringar för ett återtag.

Syskon, jag har ingen längtan till samfundsgrytorna, ingen längtan till 60-talets väckelsegrytor, men jag har en obeskrivlig längtan framåt. Men jag vill heller inte i någon slags panik eller nervositet skynda åstad förrän Guds eldstod eller molnstod börjat röra på sig. Vi vill inte gå före Gud. Vi vill gå ledda av Gud, gå *med* honom. Går vi ledda av honom får vi räkna med att det blir skiftande och omväxlande förhållanden. Men han kommer aldrig att svika sitt folk. Han kommer att förbli trofast mot den som i lydnad följer honom.

Förlorad vision

Vi lägger också märke till att man började tala:

— *Varför har ni fört oss ut ur Egypten så att vi måste dö i öknen?*

Visionen hade gått förlorad. Löftena hade försvunnit ur medvetandet. Gud hade sagt att de skulle få ett land som han hade utsett, ett område där han var enväldig och suverän konung, ett land som flöt av mjölk och honung och som väntade på sina rättmätiga invånare.

Man sade: Här finns ju varken bröd eller vatten och vår själ vämjas vid den usla föda vi får. Varför fick de fortfarande denna föda? Det var helt och hållet deras eget fel, ty vid den här tidpunkten borde de båda rent tidsmässigt och då det gällde avstånd ha nått fram till landet, men de hade hela tiden bromsats upp. På grund av sin ovilja och tröghet fördröjdes de på plats efter plats; till dess att trögheten blivit så befäst bland dem att den inte gick att övervinna. Denna tröghet hade gjort att de skaffat sig reträttplaner. Men de hade också skaffat sig argument som fullständigt befäst sig i deras medvetande. De kunde inte fatta att dieten de fick stod i direkt överensstämmelse med avståndet de hade forcerat. De fick precis den diet som motsvarade sträckan de vandrat.

— *Det har kommit därhän med eder, att I behöven mjölk i stället för stadig mat. (Hebr. 5:12)*

— *Och jag kunde icke tala till eder, mina bröder, såsom till andliga människor, utan måste tala såsom till människor av köttlig natur, såsom till barn i Kristus.*

— *Mjölk gav jag eder att dricka, fast föda gav jag eder icke, ty det fördrögen I då ännu icke. Ja, icke ens nu fördrögen I det, eftersom I ännu haven ett köttligt sinne. Ty om avund och kiv finnes bland eder, haven I icke då ett köttligt sinne, och vandren I icke då på vanligt människosätt? (1 Kor. 3:1-3)*

Paulus kallar korintierna köttliga. Han säger att de är som vanliga människor — de vandrar som vanliga människor. Det går inte att vandra så och räkna med himmelsk kost. Skall man vara en trons människa, då måste man komma in i Andens liv. Det går inte att äta den andliga kosten om man är köttlig, för den köttliga tar inte emot det som hör Anden till utan måste bespisas utifrån sin utveckling.

Elva dagsresor

De hade gått 40 år i öknen, men de hade bara avancerat 11 dagsresor från Horeb. 40 år för 11 dagsresor. Då förstår vi. Det är många kristnas upplevelse. De har varit med om en cirkelgång, en meningslös vandring i öknen. De har vandrat från lägerplats till lägerplats, från kyrkogård till kyrkogård. Sett ett och annat under. Klagat och knorrat. Plågat och pinat både Gud och Herrens tjänare. Ifrågasatt och bedömt, analyserat och förkastat allt det Gud erbjudit dem.

Deras bekännelse var: "Vi måste dö i öknen" och så gick det för hela generationen. Den kunde aldrig komma in i landet och de fick aldrig äta av landets mjölk och honung.

Den nya generationen som var född i öknen hade skaffat sig en egen profil. Den hade inte några naturliga rötter i egyptiskt liv; dess miljö och trygghet.

Det står: "Så kommo vi då till Kades Barnea".

Här gavs den andra lagen till en ny generation, som nu väntade på uppbrotsordern för att tåga in i det utlovade landet. Ära vare Gud. Men då man kom till Jordan gjorde man ungefär samma erfarenhet som vid Röda havet. Havet klövs. Man gjorde minnesstenar på strandkanten för att man skulle påminna varandra om att Gud hade fört dem igenom, och så skildes man genom vattnet också från öknen. En generation dog i öknen, men den nya generationen dog bort ifrån öknen och fördes in i landet. Och då man hade kommit in i landet, på första dagen, då upphörde mannat och man började att äta av landets gröda.

Här har vi hela frälsningens härlighet. Vi lever inte i organisationernas eller samfundslivets öken. Vi lever inte i världens öken. Vi lever i Kristus, och han är precis vad vi behöver. Gud vare evigt lov!

Men om vi går tillbaka och ser på ökenvandringen. Vad var orsaken att det gick som det gjorde? Om vi går till deras tidigare historia skall vi förstå hur allvarligt det egentligen är. Det är inte fråga om en religiös lek, utan ett blodigt allvar. Vi befinner oss mitt i en stridszon mellan himmel och helvete. Krafter strider om våra liv och vill till varje pris ha oss som exponenter för världen som vi icke behärskar. Det kommer an på vad vi gör med vår tunga, i vad vi bekänner och vad vi gör med de löften och gåvor han gett oss. Om vi börjar vämjas för dem, då talar det om att vi har stagnerat i den andliga

utvecklingen. Men då vi börjar vandra, då öppnar han sina förrådshus, Gud vare lov. Gud vill inte välsigna vår stagnation. Gud vill inte att vi ska göda oss i vår själviskhet och självtillräcklighet. Gud vill dana oss så att vi kan bli ett Guds folk, ett husfolk som beflitar sig om att göra vad gott är.

Den blandade hopen

Här kan du läsa om vad som var förklaringen till stagnationen:

— *Och den blandade folkhop som åtföljde dem greps av lystnad; Israels barn själva begynte då också åter att gråta och sade: "Ack att vi hade kött att äta!"*

Det heter om Abraham så här: "Härlighetens Gud uppenbarade sig för vår fader Abraham medan han ännu befann sig i Mesopotamien."

"Gå ut", sade Gud och Abraham satte sig i rörelse. Han gick ut. Men Abraham var lite osäker, så han ville ha en kompanjon. Därför tog han med sig sin far Tera. Genom Tera blev Abraham fördröjd i 15 år efter den första etappen. Men då Tera hade dött, och Teras inflytande över Abraham upphört genom döden, då heter det: "Då kom Gud åter till Abraham". Och så satte han sig ånyo i rörelse.

Alltså; det är så mänskligt och naturligt att man vill ha de närmaste med sig. Man vill ha far och mor, syskon och vänner med. Därför övertalar man dem eller försöker på annat sätt övertyga. Så börjar vandringen med den blandade hopen, dvs de som hade uppenbarelsen och de som saknade den. De som följde med andras ord och övertygelse.

När Tera hade dött upplevde Abraham återigen situationens allvar, och såg sig ånyo om efter en ny följeslagare och fick Lot, sin brorson. Och Lot följde Abraham. Men det gick inte.

Man måste ha en personlig uppenbarelse och vision som håller när Tera dör och Lot sviker, ty det var omöjligt att Lot i längden skulle kunna följa Abraham på trons äventyrliga vägar. Lot var logisk och kalkylerande. Han lade till rätta och planerade för sin egen framtid.

Men så kom dagen då det blev för trångt att dela samma område. Då började herdarna träta om vattenbrunnarna och betesfälten.

Trons folk ser vanligtvis inte allt det köttliga människor sysslar med. De blir överraskade av det de säger och fattar inte riktigt. För trons folk finns det inga gränser, så att man skulle behöva träta om utrymmena och brunnarna. Trons människor ser att bara några kilometer länge bort finns det flera brunnar och ytterligare ännu mera betesmarker. Det är bara att fortsätta att vandra. Och ju mer man vandrar ju mera får man — det är bara att gå vidare.

Alltså trätan inställer sig när man har stagnerat, då börjar man krångla inbördes om utrymmena och dieten, om vattnet

Forts. sid. 32

Här, mitt i tidningen, är TORGET, mötesplatsen för hälsningar, tankar och budskap i samtalston från människor som mött Jesus. Personliga ord om honom från hjärta till hjärta.

SKRIV GÄRNA! Sätt dina tankar på prent. Du har säkert något sär-

skilt att meddela av tankar, upplevelser och erfarenheter. Berätta om helbrägdagörelse, gudsingripanden. En dikt, en tanke eller en hälsning

till Midnattsropets läsare. Skicka gärna med foto.

Adressen är: Midnattsropet, "Torget", Box 344, 101 24 Stockholm.

Att bära på en båt

Bengt Larsson, boende på Humlegården i Latorp, var med under den tältmötesserie som avslutades i och med pingsthelgen. I ett väckelsemöte under serien avlade han det vittnesbörd som vi skrev ned för att förmedla till våra läsare.

Ja, pris ske Jesus. Jag har tänkt på när Jesus kallade lärjungarna så står det att de lämnade allt och följde Jesus. Det står inte att när han kallade Petrus, så lyfte han upp båten på axeln och försökte få den med sig. Det skulle ha blivit ganska svårt att bära med sig båten. Han skulle inte orka gå så långt och förr eller senare skulle han vara tvungen att säga till Jesus att nu kan jag inte följa dig längre. Annars måste jag lämna ifrån mig båten och det kan jag ju inte göra.

Vi envisas ofta med att bära med oss en båt på axeln. Sen säger vi: Nu kan jag inte följa med längre därför att då måste jag lämna båten. I den har jag satsat en massa pengar och det är inte så lätt att skaffa en ny båt. Och så tänker man inte på att skulle det behövas en ny båt så kan ju Jesus ordna den där nya båten om man verkligen skulle vara i behov av den.

Jag tror att lärjungarna hade en vision och det är det vi också måste ha. Har vi ingen vision så

Bengt Larsson utanför möteslokalen i Örebro med sin skepparkrans men utan någon båt.

vi törs lämna båten kommer vi förr eller senare till den punkten där vi inte kan följa med längre. Så till slut vet vi inte heller varför vi går. Vi gör som alla andra. Vi går och rätt som det är så börjar vi fundera vart vi är på väg. Varför går jag här? Kan det verkligen vara rätt? Kan Gud verkligen ha sagt? Så börjar man fundera och har man då in-

gen egen vision att falla tillbaka på, så följer man efter den människa man pratat med sist och till slut vet man överhuvudtaget ingenting. Då måste man gå omkring och fråga folk: "Vad är det jag gör egentligen? Vad är det jag håller på med? Hur tycker du jag skall göra?" Ja, halleluja. Jag tror jag ska sluta nu.

Ulla Christensen läser bibeln tillsammans med barnen Karin och David.

Gud tar alltihop

Vårt tack och vårt jubel skall ljuda likt änglarnas lovsång i höjd av Herrens välsignade kunskap blir hjärtat helt uppfyllt av fröjd.

Herrens välsignade kunskap.. Det är inte den kunskap vi får i världen. Jag har gått och tänkt på kvinnorna som gick till graven. De hade stora bekymmer på sin vandring med den där stenen som låg framför ingången. Hur skulle den komma undan?

Så är det också med oss människor här i tiden. Vi har så stora bekymmer om det ena och det andra. Men vi får lämna allt och fly till Jesus. Han tar

Var dagspredikningar

Text: ULLA CHRISTENSEN

I sin vardag kommer man ofta i olika situationer, som blir små predikningar till uppbyggelse eller förmaning för en själ.

Låt mig få dela med lite till dig. Jag satt och läste för mina småbarn om Abraham och hans vandring. Hur han drog från lägerplats till lägerplats och hur han blev fördröjd av alla omständigheter och stannade alltför länge ibland.

Plötsligt sattes spegeln framför mitt eget liv. Jag tittade och begrundade. Hur är det med vandringen, Ulla? Var ärlig mot dig själv? Hur ofta bryter du överhuvudtaget upp till nästa lägerplats? Jag betraktade småbarnen och tänkte på våra

tonåringar. Bönen formade sig: "Jesus hjälp oss så vi med våra liv kan leda våra barn till medvetet Kristusliv och medveten vandring. Att inte stå framför dig utan vara så ett med dig att det står höjt över allt tvivel vem vi tillhör".

Vi läste vidare och kom till det ställe i historien då Abraham får löftet om en son. Vad bråttom de fick. Den brådskan resulterade i sonen Ismael. "Jesus uppenbara för oss Guds visdom att kunna vänta på honom utan att fastna och stanna".

Så kommer då Gud när allt hopp är ute, allt är förbrukat och allt är dött. Bara för att det i alla stycken ska kunna bevisas att det är Guds verk.

Så en annan sak. Vi har i våra barn och ungdomar fått så myc-

ket att förvalta. Vi vill i vår strävan ge dem alla kunskap vi kan framför allt i Guds ord. Men den kunskapsförmedlingen hänger i luften om vi inte ger den i smärjelse. Vårt eget överflödsliv.

Lycklig var jag den dag då jag upptäckte församlingen, som en lustgård i öknen. Det måste ju innebära paradisktillstånd. Den består av barn och föräldrar. Är vi inte barn då är vi föräldrar! I församlingen existerar inte ordet barnlös. Varför? Därför att föräldraskapet innebär att man måste glömma sin egen egoism. Om barnet behöver mig måste jag ställa upp hur trött och olustig jag än är. Är jag förälder måste jag ständigt vara på väg för att ge barnen det bästa och det är endast av mitt överflödsliv jag kan dela till barnen. Och det här är inte bara när det gäller barnets andliga väl utan det omfattar hela livet.

Håll med mig syskon. Vi har mycket mer att ta för oss bara vi kommer iväg.

Ett ny

Vilken likhet det är mellan det nyfödda barnet och en nyfrälst människa, skriver här nyblivna modern Britta Hellström.

Ja, nu sitter jag här med pennen i hand och jag ska skriva ner några rader om det som ligger mig nära och varmt om hjärtat. Nämligen, ett litet nyfött barn som kom till världen för tre veckor sedan.

Det är en förunderlig upplevelse varje gång ett litet liv föds. Först så ska det födas fram med smärta, sedan ligger det där så rent och så oskuldsfullt och så helt beroende av mig. Det är ett arbete dygnet

Ing-Britt Quist:

— Jag behöver församlingen

Man möter ofta frågan: Varför lever du som du gör? Med några enkla ord skulle jag vilja säga så här:

Jag vill leva det liv jag lever i storfamiljsgemenskapen för att jag trivs, men framförallt därför att jag *behöver* församlingen. Inte som en byggnad, eller att jag känner behov av att vara

med i en matrikel, utan det handlar om *syskonen*. Det är de som är församlingen där vi tillsammans får dela glädje och sorg till uppbyggelse och föstran.

Det står om det i Apg. 2:

— Och de voro beständiga i apostlarnas lära och i gemenskapen och i brödsbrytandet och bönerna.

— Och fruktan kom över varje själ, och många under och tecken gjordes genom apostlarna.

— Och alla de troende voro tillsammans och hade allt gemensamt, och sina ägodelar och sitt gods sålde de och delade med sig därav åt alla, efter vars och ens behov." (Apg. 2:42-45)

Det är viktigt att vi blir en ren och obefläckad brud som ropar: Kom Herre Jesus.

Men till den dagen kommer får vi vara vakande och bedjande så att vi icke somnar och blir kvar när Jesus kommer.

hand om

Text:
GUSTAF LARSSON

hand om oss. Han tar hand om oss så underbart.

Jag tjänar i storfamiljen och har fått så mycket välsignelser här. När jag låg sjuk fick jag ett kort från Stockholm och storfamiljen där och där stod så många namn. Jag fick så många bönämnen och tacksägelseämnen så det kan ni inte tro.

Gud han känner till vilken väg vi skall vandra. Vi får vandra med honom vad det än må kosta.

Så är jag tacksam till Gud och jag vet att han gör stora under. Han är mäktig. Han uppväckte den döde Lasarus, han som var så ruten att han lukade. Det betydde ingenting. Han fick komma upp ur graven. Pris ske Gud. Så människor fick se honom och komma till tro genom att han blev levande.

Och när Jesus gått ur sin grav hade han blivit uppväckt av Gud. Gud uppväckte honom innan ängeln kom ner, det tror jag förvisso. Men ängeln satt där på stenen och då var det ingen kejsare som kunde hindra. Ängeln satte sig på kejsarsigillet.

Vi är så rädda många gånger, men tänk att vi behöver inte vara det, ty Gud tar hand om alltihop.

Elisabeth Kallas är en av eleverna i Pilgrimsskolan. Ofta är hon med i möten och sammankomster och sjunger sina egna sånger. Den här sången har Elisabeth som författare och kompositör.

Han är en Gudason

Text o. melodi: Elisabeth Kallas

Han kom ej i pärlor
i silver eller guld
Ej heller som en krigets hjälte
Han kom i all enkelhet
fast han är en gudason.
Gudason, gudason
Jag är ovärdig dina rikedomar
ovärdig ett liv med Jesus Krist.
Han dog på ett kors
för våra synder
Han blödde och led för oss
Men på tredje dagen uppstod han
för han är en gudason.
Gudason, gudason
Jag är ovärdig dina rikedomar
ovärdig ett liv med Jesus Krist
Han lever än idag
och är densamme
Ger evigt liv åt den som tror
Han frälsar och förlåter
Ty han är en gudason.
Gudason, gudason
Jag är ovärdig dina rikedomar
ovärdig ett liv med Jesus Krist.

ött barn

Text:
Britta Hellström

runt med matning, tvättning, blöjbyten och sömlösa nätter med magknipsskrik. Men jag älskar mitt barn. Jag kan inte ligga och höra hur det skriker. Jag måste ta upp det i famn och vyssja och vagga, tills det lilla kryptet mår bra igen.

Mina tankar går till församlingen, vilken likhet det är mellan det nyfödda barnet och den nyfrälsta människan som skall tas om hand och vårdas ömt och sedan undervisas och fostras upp till andlig mognad. Men det är en lång vandring innan man kommer till "manlig mognad". Många trotsåldrar man ska gå igenom och många egna misslyckanden för att komma dit-hän, att man kan bedja: Herre ske din vilja med mitt liv, icke min vilja Herre, utan din.

Jag har en flicka som är ett år

också Hon är ett envist litet knyte och hon vill göra väldigt mycket själv, som jag vet att hon inte klarar av. Text när hon vill gå utför små branta stup utan att hålla mig i hand. Det blir inte många steg förrän hon ligger där pladask och skriker så tårarna sprutar av smärta, ilska och besvikelse. Jag tar upp henne och tröstar, torkar bort smuts och tårar, men när allt är bra igen gör hon om det igen. Det gäller att ha tålmod. Vi kan nog känna igen oss lite till mans tror jag, igenom små barns sätt att handla.

Må Gud hjälpa oss att bli goda fäder och mödrar i församlingen, utrustade med mycket kärlek, tålmod, vishet och förstånd, så vi kan föra många människor till ett rikt liv i Kristus.

Britta Hellström med sin nyfödde son, Mattias.

MÖTES GÄRDS GÅ

10-18 JULI

13 km söder om ASKE

Motto: FÖRVA

Kom med till Gärdshyttan för att fördjupa
samlingsgemenskapen. Inbjud vänner
rikt barnprogram, passning för de mir
camping gör konferensen på Gärdshyt

Konferensdeltagare från flera världs
Vacker natur och

SERVERING

MEDVERKANDE: **ARNE IMS**
dersson, Hans Brynte, Kjell H
Arne Imsen, Tage Johansson,
löv. Från TUNISIEN: Fam. Mo
Lena Dahlberg. Från DOMINI
dolfsson, Sonja Sandvik, Vi
Berglund. Från BRASILIEN: De

Hålltider:

Välkomst- och väckelsemöte

Lördag 10 juli kl.
19.30

Dagligen:

8.30, 11.30, 14.30,
19.30

Söndagar:

11.00, 15.00 o.
19.00

PLATS GÄRDSHYTTAN ORD

MARANATAFOLKETS SOMMARKONFERENS

JULI 1982

RSUND vid riksväg 50

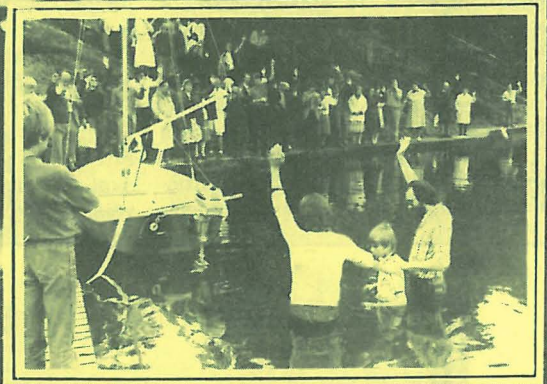
NDLANDE TRO!

as i det profetiska Ordet i bönen och för-
och anhängare att delta i konferensen. Ett
a och miljö som är idealisk för bad och
n till familjens speciella konferens.

elar • Goda inkvarteringsmöjligheter •
ära till Hargebaden

• CAMPING

N, Jan-Egil Hafsahl, Gunno An-
german, Folke Jakobsson, Per-
horbjörn Helmner, Hans Linde-
issa Abna Aissa, Robin Widén,
ANSKA REPUBLIKEN: Stina Fri-
eka Jillker. Från USA: Gustaf
is Höglander, Gustaf Jillker.

Anmälningssblankett till sommarkonferensen i Gärdsbyttan 1982

Fyll i anmälningssblanketten redan idag!
Gör ett kryss i aktuell ruta!

☐ Jag bor i medfört tält	☐ Jag deltar följande datum.....
☐ Jag bor i husvagn	☐ Jag färdas i bil
☐ Jag önskar äta alla måltider	☐ Jag färdas med tåg
☐ Jag önskar delta hela tiden	

AVSER:

.....st. vuxna
.....st. barn

Namn
Adress
Postnr. -postadress

Skicka anmälan till:
Gärdsbyttans Gård, 696 02 Hammar, Tel. 0583/707 00

Tre generationer på en bild. Inga-Lill Germeroth med dottern Hanna tillsammans med mamma Birgitta Johansson och lilla-syster Ellinor. (Mamma till vänster.)

få daglig näring genom gemenskap med Jesus i bönen. Annars stagnerar man.

Till slut hade jag gått ner mig så fullständigt att jag upplevde att jag skulle gå under om jag inte fick möta Gud igen.

I den situationen kom jag till ett "systramöte". Alla systrar på Gamla Bro samlades för att samtala och bedja tillsammans. Det var då jag öppnade mitt hjärta.

— Bed för mig, jag kan inte gå härifrån om jag inte får möta Jesus först.

De bad för mig och då började jag gråta. Det var som om alla knutar och fördämnningar brast. Jesu kärlek smälte ner mig fullständigt och jag fick börja ett nytt liv! Det var som att dricka friskt vatten efter att län-

Till Golgata kom jag med trötta steg, min börda var tung att bära.

En hopplöshet vilade över mitt liv som ingenting kunde förtära.

Då såg jag med ens att ett kors stod där rest ett lidandets trä, dit jag ställde min gång. Jag lyfte min blick till min Frälsarens kors och såg att han led där för mig.

All synd och all oro som plågade mig jag såg att han naglat vid korset.

Full frälsning och nåd var där vunnen åt mig

Hans blod gav försoning och frid.

Min börda jag lade vid korsträdet ned, mitt hjärta han renat från synd fri jag blev.

Den seger han vunnit den gällde för mig.

Och kraften i blodet blev min.

Av tacksamhet hyllar jag

Frälsaren kär,

ja, Lammet är värdig all ära.

Mitt liv fått en mening

min önskan nu är

i Mästarens fotspår få följa

Han dragit mig ut,

han har kallat mig sin.

Ett bord har han dukat

i öknen för mig

Planterad i Kristus jag njuter var dag av källan med levande vatten.

En källa som aldrig sinar

Text: INGA-LILL GERMEROOTH

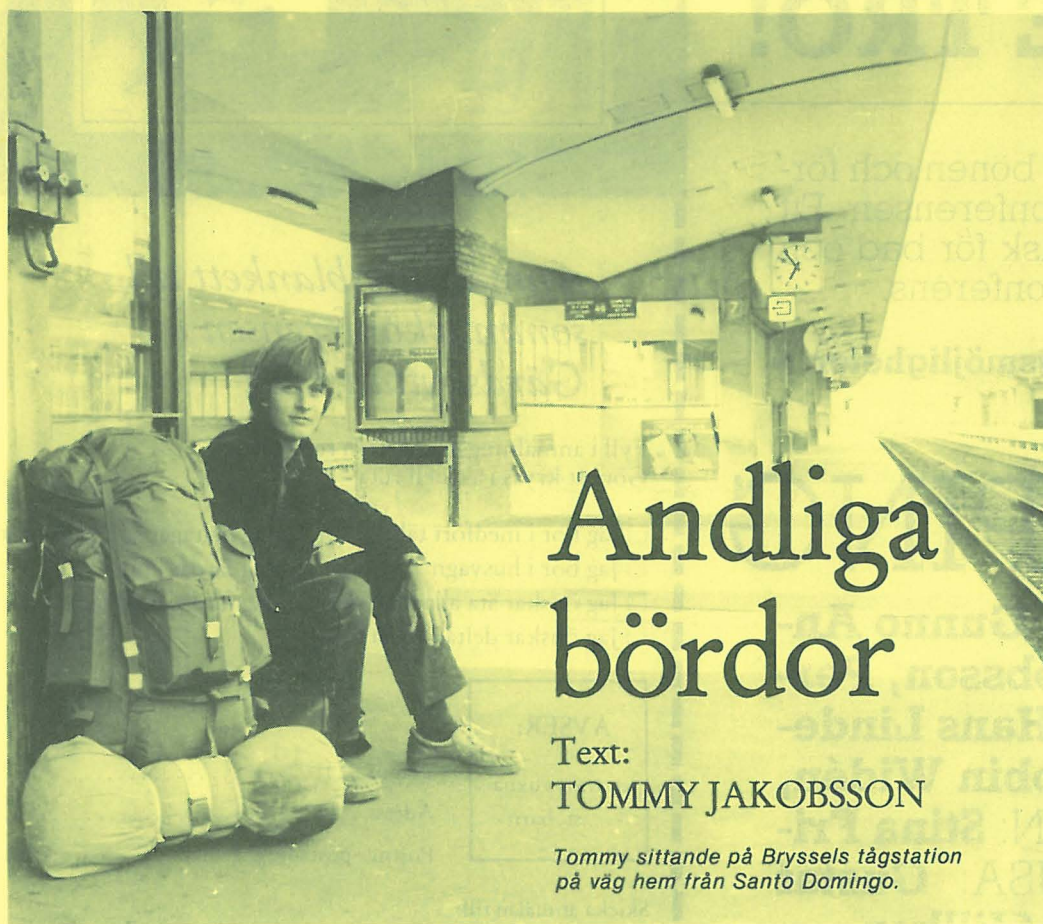
Denna vår har jag fått vara med om något fantastiskt, en islossning i mitt eget hjärta. Under en lång tid hade jag genomgått en kris, som berodde på andlig torka. Jag upplevde att hela mitt liv var som en torr öken, fruktlöst och utan glädje. För mig själv och alla andra skylldes jag min tomhet på att jag inte hade möjlighet att vara med på så många möten. Innerst inne visste jag rent teoretiskt att mitt Gudsliv inte var beroende av någon "känslökick" på ett väckelsemöte, men av ett personligt och levande böneliv. Det var just det jag saknade, och det visste jag. Det är ju så att sen man blivit frälst måste man fortsätta vandringen med Kristus, inta nya områden. Det nya livet måste

ge ha gått i öknen och törstat. Ur denna upplevelse föddes den sång som följer här efter.

Efteråt har mitt liv blivit annorlunda. Jag har äntligen lärt mig att gå till Jesus med allt, att umgås med honom varje dag. Det märkliga är att ju mer man får mottaga av honom, desto större blir ens längtan efter mer!

Till sist vill jag uppmana dig, du läsare som känner igen dig i mitt vittnesbörd:

— Lagg din börda vid korset, låt Jesus tömma dig på alla egna ansträngningar, så att hans kraft får genomströmma dig. Då skall du finna en källa som aldrig sinar. Gud välsigne dig att bli en levande kristen.

Andliga bördor

Text:

TOMMY JAKOBSSON

Tommy sittande på Bryssels tågstation på väg hem från Santo Domingo.

Jag har den sista tiden tänkt ganska mycket på bönen. Och jag har förstått att vad vi behöver är att få andliga bördor. Man kan gå i flera dagar, man gå i en vecka och ha fått någon av syskonen på hjärtat som man verkligen får ta inför Gud och bedja för. Någon man fått verklig nöd för. Jag har märkt hur otroligt nyttigt det är, hur allt det hårda blir krossat i ens eget hjärta. Man beder och man går där och spanar — vad händer? — Käre Gud, sker det någon förändring? Man kanske inte ser så mycket med en gång, men man får ha denna rastlösa oro för varandra, ha ett blödande hjärta, ett öppet sår för varandra.

Om vi skall kunna ta emot en stor skörd, om vi skall kunna ta emot människor som blir frälsade vad viktigt det är att vi börjar öva oss. Det behövs andliga fäder och mödrar som vi brukar tala om. Men det sker ju inte på det viset att vi genom teorier eller genom att vi överför vår egen moral till andra människor. Det får börja i vår kammar där vi går till Gud, lägger fram våra tunga bördor inför honom. Käre Gud, vad viktigt det är.

— Vi får kallas Guds barn!

Text: MARTIN JOHANSSON

Jag tänkte på det som står i 1 Joh. 3:1. "Sen vilken kärlek Fadern har bevisat oss därmed att vi få kallas Guds barn, vilket vi ock äro." Sen står det också "därför känner världen icke oss eftersom den icke lärt känna honom." Jag tänkte just på det här "sen vilken kärlek Fadern har bevisat oss därmed att vi få kallas Guds barn", så kommer bekräftelsen "vilket vi ock är". Vad mycket det ligger i de här orden, vilket djup, vilken sanning.

Vi arma människor som har irrat omkring och sökt i både det ena och det andra och inte funnit någonting. Så mötte vi en man som var föraktad, hånad och bespottad. En som alla tyckte var löjlig, vilken löjlig figur, han dog ju för 2000 år sen snart. Han dog ju, de korsfäste honom. Och förresten, bibeln, hur kan man tro på något sån't? Men du, honom mötte vi, vi tog emot honom som en personlig

Frälsare, som en förlösare. Då fick vi uppleva det här: Gud har kallat oss till barnskap hos sig att vara barn åt honom. Vilken oerhörd nåd, vilken trofasthet från Gud.

Gud skapade den här världen, skapade människan, men människan förföll. Hon lämnade Gud i sticket, hon tyckte att det här går väl bra utan honom. Jag kan klara mig själv. Jag som är så stor, så bra — kom låt oss bygga en stad, ett torn, där vi kan visa vår makt.

Men du, Gud har inte lämnat oss i sticket utan han står troget fast. Han har kallat oss till barnskap hos sig. Han är trofast, Han förlösar sitt folk. Han frälser den som tar emot honom. Tänk, vilken nåd att få vara Guds barn i en tid då allting är kaos, då det är krig och elände utöver hela vår jord. Då det innersta i varje människa vänds utåt — finns det ingen som kan fylla mitt behov, mitt

Martin Johansson på mötesbesök i Dominikanska bergsbygden.

inre tomrum? Men då kommer Gud med försoningens budskap. "Se, Guds lamm som borttager världens synd." Vilket budskap, vilken proklamation,

vilken nåd, vilket offer. Han dog på korset för att vi arma människor skulle kunna få kontakt med den levande Guden. Ta emot honom som din Frälsare!

LÖFTESLANDET...

Forts. fr. sid. 31

de atmosfär för att kunna finna oss själva i Herren, och för att möta Honom på ett djupare sätt! Atmosfären i en storfamiljsförsamling som är ledd av Anden är helande. Det ger oss läkedom och förtröstansfull kärlek.

Vi talar ofta om gemenskapen som "helig". Genom vår enhet och gudomliga syskonkärlek, märker vi Guds närvaro mitt ibland oss. Om något skadar den enheten har Hans närvaro gått förlorad. Som psalmisten säger:

"Ty där beskär Herren välsignelse, liv till evig tid". (Ps. 133:3)

Syskonkärlek

Det behagar Anden att bo där det finns syskonkärlek på grund av dess egenskaper — renhet och enhet. Detta är naturligtvis hemligheten till den "oavbrutna väckelsen", så som den första församlingen erfor:

"Men alla de som trodde höllo sig tillsammans och hade allting gemensamt ... och äto med fröjd i hjärtats enfald och lovade Gud ... och Herren ökade församlingen, dag efter dag, med dem som läto sig frälsas.." (apg. 2:44-47)

Det är mycket spännande att se hur ett folk förs ut från stri-

den och fiendskapen i Egypten till Löfteslandet — Kristi heliga kommunitet. För oss innebär detta fridfulla sätt att leva tillsammans på själva styrkan och källan till vårt arbete och vår evangelisation. Det förlöser liv och andlig kraft. Vi har förstått att bara de bröder som simmar med bröderna i strömmen och uppskattar Sions skönhet, kan bli fruktbärande evangelister. Deras aktiviteter föds fram från ett rofyllt hjärta och bär frukt på ett naturligt sätt. Då de lärt sig att öppna sina hjärtan för syskonen i den gudomliga gemenskapen, får de medömkan och kärlek till syndare.

Gröna ängar

För behovets barn är storfamiljsgemenskapen till värme och läkedom. Vid de gröna ängarna och de stilla vattnen finner deras själar vederkvickelse. Församlingen är en andlig oas; som Isaac Watts såg:

"Vi är en inhägnad trädgård, en utvald och speciell grund, en liten plats inhägnad av nåd som utestänger världens vida vilda snår."

För både starka och svaga är det på denna plats vi får vederkvickelse för våra själar. Det är "Löfteslandet" där syskonkärleken visar något av himmelens liv och harmoni här på jorden.

Jag står tecknad
i min Faders händer

Dikt av Marita Sarahs

Jag står tecknad i min Faders händer
och med mig, långt ut i andra länder
finns det människor som lösts från band
som Satan gjort. Vi är i Faderns hand!

Jag står tecknad i min Faders händer
och när stormen nalkas trygg jag vänder
mig till honom i min bön, hur stort
att han kan höra mig från varje ort!

Jag står tecknad i min Faders händer
Det betyder att när det så länder
att vår jord skall stå i brand
får jag komma hem till himlens land.

Israel och Libanon...

Forts. fr. sid. 7

Gud som skapar denna fred. Det är Israels egna försök att skapa fred. Man har lyckats när det gäller Egypten. Man håller på att lyckas med att skapa fred i Libanon. Varför vänder inte Syrien sina kanoner mot Israel? Jo, till en viss del, men egentligen håller man sig förhållandevis passiv. Man kunde väl vänta sig ett större engagemang och ett större försvar när ett litet folk angrips. Man avvaktar. Varför? Därför att Israel utför Syriens sak. Jordanien vill inte veta av palestinerna. Syrien vill inte veta av palestinerna. Och nu tvingas de alltså bort ifrån det här området.

Men observera, palestinerna, som vi möter i bibeln som filistéer, är ingen självständig nation. Vi möter inget område Gud har avsett för palestinier. Det här är ju verkligen inte demokratiskt, men så säger Guds ord.

Man skulle kunna ta fram statistik som visar att det finns ett ointresse från arabernas sida att ställa upp för palestiniernas sak.

Utvecklingen kommer bli att Libanon delas och Israel får då herraväldet över området som sträcker sig upp till Litani-floden, som går norr om Tyr och som svänger upp mellan bergen som jag tidigare beskrev. Där har vi gränsen. Syrien kommer sedan att ha herraväldet över norra delen. Och i praktiken är det en marionettregering som sitter där.

Libanon var tvungen att öppna sina dörrar. De kan inte hålla trycket ute för elden som förtär cedrarna.

Västbanken

Men det slutar inte där. Det finns fortfarande ett område där man kan känna sig otrygg. Och vi känner till oroligheterna som har varit på den s k västbanken, eller det som är Samarien och Galiléen, under de år som ligger bakom. Oerhörda drabbningar. I den här texten står det så här:

— *Hör hur herdarna jämrar sig när deras härlighet bliver förödd. Hör hur de unga lejonerna ryta när Jordanbygdens snår varder förödda.*

Jordanbygden? Det är inte så svårt att förstå att det är det område som hör till själva Jordanfloden. Och vilka är det som just bor där? Det är jordanier och palestinier. Men, det finns de som ryter här — det är de unga lejonerna. Vilka är de? Jo, det är de unga nationerna. Och nationerna i det här fallet, det handlar om Europa, som ryter därför att de tycker att det inte går demokratiskt-humant till väga. Man kan inte acceptera det här. Jordanbygdens snår blir förödda. Det finns alltså ytterligare en oroshärd.

Kan ni tänka er, bara för någon dag sedan kunde Palestina börja operera från jordanskt område för att beskjuta Israel. Det är tolv år sedan man kunde göra det sist. Det är klart att där finner Israel anledning att handla på samma sätt som man nu har gjort i Libanon. Jag tror att det kommer att ske snart. Dels också av en annan orsak. Vi

nämnde om persierna tidigare här. Och det som har skett där de sista fem åren är ju märkligt. Det trygga säkra, Shahväldet förvandlades plötsligt genom en våldsamma revolution till ett muslimskt prästvälde.

Dessutom har Iran varit i krig med Irak. Irak har nu begärt eldupphör. Vad som nu sker, är att Iran kan utöva ett större välde. Jordanien har stött Irak i kriget. Det har stört Iran och man utsätter nu de här två nationerna, Irak och Jordanien, för ett oerhört tryck. Vi kan vänta oss repressalier från de andra arabländerna emot just Irak och Jordanien, därför att Irak i sin tur också ligger i fejd med Syrien.

Vad är det vi kan se av detta? Vi går tillbaka igen till Hes. 38:8:

"När lång tid har gått, skall du bli uppbådad; i kommande år skall du få tåga in i ett land som då har fått ro efter svärdet, och vars folk då har blivit hopsamlat från många andra folk, ja, upp till Israels berg, som så länge lågo öde, men vilkas folk då har blivit hämtat fram ifrån de andra folken, så att alla nu bo där i trygghet. Dit skall du draga upp, du skall komma såsom ett oväder och vara såsom ett moln som övertäcker landet, du med alla dina härskare och med många folk som följa dig."

Texten säger att de skall bo trygga. Det är den situationen som Israel håller på att skapa. Man vill ha trygghet. Man vill ha fred, och man kommer att lyckas.

Men så säger Herren så här:

Jag, säger Herren, skall locka dig åstad, jag skall sätta krokarna i dina käftar och föra dig ut med hela din här, hästar och ryttare, allesammans i präktig rustning, en stor skara, väpnad med skärmar och sköldar allesammans med svärd i hand.

Och vilka är det som skall bli uppbådade, vem är det som skall dras ut och lockas ut? Jo, det är han om vilken det heter:

— *Gog i Magogs land, hövdingen över Ros, Mesek och Tubal, profetera mot honom och säg: så säger Herren: Jag skall komma över dig Gog, du hövding över Ros, Mesek och Tubal.* (Hes. 38:4)

Sovjetunionen

Och vad är det för nation vi möter här? Det är inte svårt att förstå det i vår tid, men redan för flera hundra år sedan såg man konturerna av det här. Här möter vi den sovjetiska folkrepubliken. Mesek betyder Moskva, Tubal betyder Tobolsk, båda huvudstäder i de olika världsdelarna, Europa respektive Asien. Det är det riket vi möter här, som tillsammans med perser, etiopier, putéer och även Gomer och Togarma, det är alla de här satellitstaterna som tillhör vad vi kallar Warszawa-pakten. De är med i denna folkvandring, mot ett folk som har fått fred, som har skapat fred med våld och militär övermakt.

Men så står det:

"På den tiden skola planer uppstå i ditt hjärta, och du skall tänka ut onda anslag. Du skall säga: Jag vill draga upp mot det obefästa landet, jag vill komma över dessa säkra, som bo där i trygghet, ja, som allesammans bo där utan murar och varken ha-

va bommar eller portar. Ty du vill taga rov och göra byte och vända din hand mot ödemarker som nu åter är bebyggda, och mot ett folk som har blivit hopsamlat ifrån hedningarna, och som nu förvärvar sig boskap och gods där de bor på jordens mittelhöjd.

Saba och Dedan och Tarsis' köpmän och alla dess unga lejon skola då utfråga dig: Har du kommit för att taga rov, har du församlat dina skaror till att göra byte, till att föra bort silver och guld, till att taga boskap och gods, ja, till att taga stort rov? Profetera därför, du människobarn, och säg till Gog: Så säger Herren, Herren: Se, på den tiden, när mitt folk Israel åter bor i trygghet, då skall du förnimma det. Du skall då komma från ditt land längst uppe i norr, du själv och många folk med dig, allesammans ridande på hästar, en stor skara, en talrik här. Du skall draga upp mot mitt folk Israel och komma såsom ett moln för att övertäcka landet. I kommande dagar skall detta ske; jag skall då låta dig komma över mitt land, för att folken skola lära känna mig, när jag inför deras ögon bevisar mig helig på dig." (Hes. 38:10-16)

Två nutida "profeter"

När jag var i Israel 1978 så besökte jag två, man skulle kunna kalla dem profeter, gärna inom citat om du vill det. Den ene är advokat, och har skrivit vissa notiser, varje nyårshelg som är i september-oktober enligt judisk tideräkning. Han har uttalat sig utifrån astrologisk tidpunkt. Han har också talat om Jupiter-effekten d v s det som sker vart etthundraåttionde år, när alla planeterna står i en samlad linje. Han har talat om ett krig som skall räcka i två till två och ett halvt år, som skall bryta ut just i samband med denna konstellation. Och som vi kanske vet så sker denna tilldragelse nu.

Sen träffade jag en annan man, en ortodox skriftlärare jude. Han hämtar all sin kunskap ifrån Gamla Testamentet. Han har också sagt att det skall bli ett fruktansvärt, utdraget krig som kommer att skapa många svårigheter för Israels folk. Han tar fram bibelordet i Sakarja 13:7-9:

— *Svärd upp mot min herde, mot den man som fick stå mig nära! säger Herren Sebaot. Må herden falla slagen, så att fåren förskingras; ty jag vill nu vända min hand mot de svaga. Och det skall ske i hela landet, säger Herren, att två tredjedelar där skola utrotas och förgås; allenast en tredjedel skall där lämnas kvar. Och den tredjedelen skall jag låta gå genom eld; jag skall luttra dem, såsom man prövar guld. Så skola de åkalla mitt namn, och jag skal bönhöra dem. Jag skall säga: 'Detta är mitt folk'. Och det skall svara: 'Herren är min Gud'."*

Då har vi kommit till det som vi skall koppla ihop med det som vi läste i Hes. 38 om det enorma ovädet som drar fram över landet. Nu läser vi det från Israels synpunkt. Vi läser vidare i kap. 14:1-7:

"Se, en dag skall komma, en Herrens dag, då man i dig skall utskifta byte. Ty jag skall församla alla folk till strid mot Jerusa-

Forts. sid. 34

DOMINIKANSKA REPUBLIKEN

Geografi och klimat

Dominikanska republiken utgör den östra delen (ca 2/3) av ön Hispaniola, "upptäckt" av Columbus 1492.

Genom landet löper fyra stora bergskedjor, av vilka den största är *Cordillera de Cibao*.

Tack vare det omgivande havet, passadvindarna och landets kuperade karaktär är klimatet behagligt med ganska små värmskillnader under året och en måttlig medeltemperatur. I trakten av Santo Domingo regnar det mest maj-nov och minst i mars månad, då vädret brukar vara särskilt behagligt med sol på dagen och svalka på kvällen. Det tropiska oväder, som gör sig kännbara under juni-nov, drabbar sydkustens hårdast.

Utbildning

Skolgången på lågstadium är kostnadsfri och obligatorisk för barn mellan 7 och 14 års ålder, eller tills de genomgått en sex-årig kurs. Men framför allt de ofta långa avstånden till skolorna på landet har gjort att en stor del av barnen i ålder 7-12 år inte går i skolan.

Historia

Mellan 1493 och 1795 var Dominikanska republiken spansk koloni med Santo Domingo, Amerikas äldsta stad, som centrum. År 1905 övertog USA kontrollen över landets finanser för att bevaka amerikanska intressen och 1916 ockuperade USA Dominikanska republiken. Det skedde bl a "för att skydda Panamakanalen". I slutet av pe-

rioden följde val till inrikes president rum och en ny författning antogs.

I över 30 år från 1930 styrdes landet av först armégeneral Rafael Trujillo och därefter av bröder H.B. Trujillo. De båda bröderna Trujillo tillskansade sig och sin familj inte bara all makt utan även nästan allt kapital i landet. När Rafael Trujillo mördades 1961 hade förtrycket gått så långt att Organisationen för de amerikanska staterna (OAS) hade rekommenderat diplomatiska och ekonomiska sanktioner.

I presidentvalet 1962 segrade Juan Bosch från det vänsterinriktade *Dominkanska revolutionära partiet (PRD)*. Han störtades dock vid en militärkupp 1963 och ersattes av en civil junta. I april 1965 störtades

Forts. nästa sida

Fakta om Dominikanska Republiken

Geografi och klimat:

Yta: 48 450 km²

Tid: Svensk - 6 tim.

Huvudstad: Santo Domingo 1,1 milj. inv.

Övriga städer av vikt: Santiago de los Caballeros (240 000), San Pedro de Macoris (75 000), San Francisco de Macoris (66 000)

Medeltemperatur: 27 grader (juli-aug), 24 grader (febr)

Högsta berg: Loma Tina (3 175 m)

Befolkning:

Invånarantal: 5,6 milj

Inv/km² 117

Viktigaste folkgrupper: 73% mulatter, 16 % vita, 11% negrer

Skolgång: 7 års obligatorisk skolgång (endast 35 % av eleverna avslutar studierna)

Analfabetism: 32%

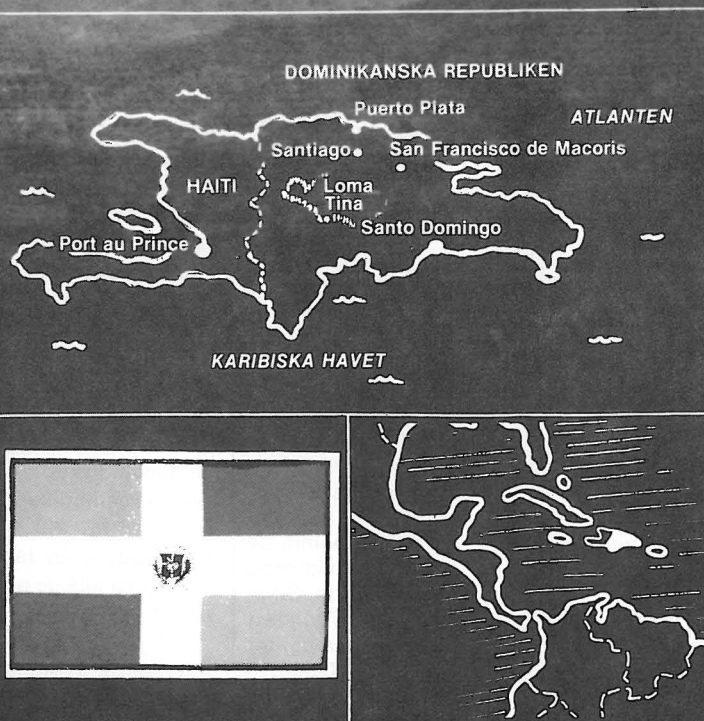
Språk: spanska

Religion: 95 % romerska katoliker, återstoden huvudsakligen protestanter.

Statsskick: republik

Radio/TV: c:a 100 privata radiostationer, samt en statlig och fyra privatägda TV-stationer.

Källa: Utrikespolitiska institutet 1980

Arne Imsen har nyligen återvänt från Latinamerika, närmare bestämt Dominikanska Republiken där han under sju veckor besökt syskonen i storfamiljen på platsen.

Veckorna blev händelserika när de verkligen fick uppleva hur portar slogs upp, vidöppna för evangelium. I ett TV-program på bästa sändningstid fick Arne Imsen en halvtimme till förfogande för att tala om Jesu tillkommelse, frälsningens nödvändighet och vad det kunde innebära för landets ungdom.

Följden av TV-programmet blev en explosion av kontakter och kallelser. I landets näst största tidning ägnades storfamiljen i Santo Domingo en helsida.

Vad framtiden kommer att innebära för missionspionjärerna i storfamiljens arbete, som än så länge är en ringa begynnelse, talade Arne Imsen om, i en konferens som hölls i Stockholm vid hans hemkomst.

MR förmedlar här i nedkortad version vad som sades.

Forts. fr. föreg. sida

denna i sin tur av anhängare till Bosch. Därvid utbröt inbördeskrig mellan Bosch-lägret och delar av krigsmakten. Inbördeskriget resulterade i ett ingripande av ca 23 000 man ur USA:s marinkår, vilka formellt inlemmades i en fredsbevarande OAS-styrka efter det att de landsatts. USA:s intervention motiverades främst av en önskan om att undvika "ett nytt Cuba".

I februari 1973 infördes undantagstillstånd sedan oppositionella gerillastyrkor landstigit. Och i juni 1975 gjorde invaderade emigranter från Cuba ett misslyckat försök att avsätta Balguer.

USA:s intervention 1965 väckte på många håll ont blod men i och med Balguers maktillträde förbättrades relationerna avsevärt med såväl USA som Latinamerika, och landet är numera medlem av både OAS och FN.

Ekonomi

Dominikanska republiken är för hela sin ekonomi i hög grad beroende av jordbruket. Dess produkter, främst kaffe och socker, svarar för ca 3/4 av landets export.

I augusti 1979 drabbades ekonomin av ett svårt avbräck, då orkanen David drog härjande fram över 2/3 av landets yta. Orkanen och de översvämningar som följde i dess spår krävde enligt officiella uppgifter över 1 300 dödsoffer, medan 54 000 människor skadades och 100 000 blev hemlösa.

Imperialistiska dollar ell EVANGELIUM TI VÄSTINDIEN BR

Latinamerika är på ett ödesdigert sätt påverkat av en amerikansk psedokultur. Dollarn härskar som nästan enväldig diktator, vilket i realiteten innebär att amerikanskt kapital styr industri, undervisning och bestämmer egentligen också marknadspriser och en hel del andra ting. Denna situation gör att USA också på ett avgörande sätt styr politiken. En president i Dominikanska Republiken blir mer eller mindre en galjonsfigur. Han kan helt enkelt inte regera utan amerikanskt stöd. Landet har en otrolig penningsskuld till USA som de inte rår på. USA har alltså på sitt imperialistiska sätt köpt naturtillgångarna för underpriser och roffat åt sig stora delar av landets tillgångar.

Vad ännu värre är, den utbildade ungdomen kommer vanligtvis att uppslukas av amerikanska företag. Den dominikanska staten utbildar läkare, industrimän, agronomer och andra specialister för sitt eget lands behov. Så blir de erbjudna tjänster i amerikanska företag vars löner och övriga erbjudanden är på sådana nivåer att den dominikanska staten inte kan konkurrera.

Kommunismen

Det kommunistiska partiet är en annan varningssignal. För fem år sedan hade partiet 50 000 röster; i år hade partiet 250 000 röster. Vidare är femtusent ungdomar på stipendier från det kommunistiska partiet vid universitet i Sovjetunionen. Vad kommer allt detta att innebära i framtiden? Jo, om det icke reses upp ett folk som kan ge ett adekvat svar på det som alla dessa ungdomar brottas med så är landet moget för kommunism. Jag är ingen kommunisthatare, tro det inte för ett ögonblick, men visst skulle det vara underbart om evangelium i alla fall fick första chansen.

Sanningen är den att dominikanen i gemen och framför allt de mörkhyade har icke mat för dagen vilket innebär att skolrättigheten är illusorisk. Det hjälper inte med rätten till skola när barnen inte har mat, eller föräldrarna inte har råd med kläder, eller skolan ligger för långt ifrån och det inte finns kommunikationer. Det hjälper heller inte med rätt till skola om föräldrarna är förlamade i sin fattigdom och inte orkar övervinna alla de problemen i sin stora barnakull på 8, 10 eller 12 barn.

Till detta folk har man exporterat en amerikansk kristendom som är så ytlig att man i stora församlingar har permanentat

det profana samhällets klasssystem. När man kommer in i församlingarna så upptäcker man dessa oerhörda skillnader mellan fattiga och rika och till och med i sin förkunnelse gudomliggjord; därmed har stora skaror av ungdom passiviserats. De vågar inte tro att de har rätt till en människovärdig tillvaro. De är förutbestämda, destinerade till en livslång fattigdom.

Präster och pastorerna är så fräcka att de vill påstå att det är en speciell välsignelse som Gud har gett åt de fattiga. Därför skall de på den dagen få lön för sin fattigdom.

Jag har aldrig någon gång varit så övertygad om storfamiljens betydelse som när jag var i Dominikanska Republiken och tackade dagligen Gud för att vi hittat en metod att nå fram. Ty vad det här folket behöver är inte möteskampanjer, med helbräddagörelse och annat. De behöver en kärlekens revolution som totalt förändrar deras livsvillkor och då frågar man sig hur detta skall komma till stånd. Därigenom att människorna får tro på Jesu möjligheter och tas ur den vanföreställningen att Gud har bestämt om dem att de skall leva i misär och elände.

Evangelium är Guds kraft att frälsa individen och höja den sociala och intellektuella nivån. Här ligger den stora hemligheten.

Massmediapåverkan

Så måste vi fördöma de massmedier och TV-filmer som försöker med en ytlig kultur bilda en slags söt glasyr över hela eländet och låtsas som om människorna skulle vara speciellt lyckliga av att sakna förmånen till mat för dagen eller kläder på kroppen. Fördöma dessa förfärliga filmer av våld och brutalitet där man skapar förutsättningar och frigör tendenser som redan i alltför stor utsträckning behärskar de här folkskarnorna. Teser som glorifierar brottslighet, lösaaktighet osv. Som produceras och distribueras till dessa länder, bl a fyra TV-kanaler som går dygnet runt. Därför får man falska ideal, falska normer, falsk religiositet, falska vidriga drömmar som permanentar förnedring och förödmjukelse.

Detta är alltså den andra resan jag gjort till Dominikanska Republiken. Den första var intressant, därför att vi fick rekognosera och lära känna en tropisk miljö, möta ett annat folk och se in i dess sociala förhållanden. Men den här gången var det stadiet

r marxistisk ideologi: L ETT ROPANDE ÅDSKAR

ARNE IMSEN
rapporterar

passerat och det fanns större möjligheter till en fördjupning. Därför har den här resan gett oerhört mycket.

Jag har hälsningar från de representanter Maranataförsamlingen har i Västindien. Har församlingen inte gjort något annat än fostrat fram dessa evangelister så är det meningsfullt. Något så gripande som det arbete som dessa syskon utför får man verkligen söka efter.

Som ni vet kan inte jag spanska och när vi varit inbjudna till olika möten har jag i stor utsträckning varit åhörare medan systarna predikat. Och budskapet de burit fram har satt djupa spår efter sig. De har också blivit väldigt aktade och omtyckta. Det har i sin tur fört med sig att deras hem har blivit en plats dit väldigt många människor söker sig praktiskt taget varje dag. På det sista bibelstudiet jag hade i deras hem kom det en hel skara ungdomar. De satte sig ner för att lyssna och fråga. Jag är så tagen av den synen, för de här ungdomarna är oerhört sökande, men har ingen som undervisar dem. De har heller inga tryckta skrifter med god vägledande undervisning. Detta gäller inte några tiotal eller några hundratal, det gäller tiotusentals ungdomar.

Den lilla traktaten "Maranata" som vi tryckte upp på vårt tryckeri, om ni visste vad de slukade den. Jag tackade Gud av hela mitt hjärta att vi hemma i Sverige har ett tryckeri. Jag beslöt att vi ska omedelbart sätta igång och trycka traktater på spanska.

Vi har enorma möjligheter att som första budbärare komma till det här folket.

Märklig syn

När jag var femton år, jag säger det här helt parantetiskt, hade jag tre märkliga syner och de har förföljt mig i alla år. Den första synen gick i uppfyllelse någon gång på 50-talet, den andra synen omkring 62-63 och så har jag väntat på den tredje synen. Hela tiden förknippade jag den med Afrika. Det berodde på att i den här synen ingick bl a ett möte där jag talade till en negroid församling, i huvudsak barn med krulligt hår. Jag har ingen missionsromantik, det tror jag inte, men detta har jag varit så tagen av att jag aldrig kommit ifrån det —

det har brunnit som en eld inom mig och jag har undrat när detta skulle gå i fullbordan.

I Santo Domingo besökte vi ett stort möte och träffade då en ung predikant på 25 år. Han hade hört om oss och sett oss i TV och tänkte: "Det här är någonting som jag egentligen behöver och längtar efter." Han frågade om vi kunde följa med till hans by för att predika i hans församling. Vi kände att vi skulle göra det.

På söndagskvällen hade vi det första mötet och vi reste på en knagglig väg nästan rakt in i bushen. Jag hade nästan en känsla av att jag flyttade ut ur kroppen och i ett enda ögonblick fick se vad som hände hemma i köket hos mor den där natten då jag som 15-åring fick se den här församlingen. Så predikade jag Guds ord. Vilket möte... Hela församlingen begärde förbön.

Men jag hade en känsla av att de hade så enormt mycket att ge så välsignelserna strömmade över mig och jag upplevde att jag var mitt inne i ett andligt skeende inför en helt ny epok som Gud hade öppnat. Skolsituationen på den här platsen var sådan att bara ett fåtal av barnen hade möjlighet att gå i skolan. De väntar på Pilgrimsskolan.

Storfamiljen

En del har inte förstått att storfamiljstanken är den som kommer. Det är den mest angelägna av alla sociala levnadsmönster.

Det enda sättet på vilket människorna här skall kunna hjälpas är en kontinuerlig gemenskap som inte begränsar sig till ett ensidigt eller entonigt mötesliv. De måste

Forts. nästa sida

Imperialistiska dollar eller marxistisk ideologi: EVANGELIUM TILL ETT ROPANDE VÄSTINDIEN BRÅDSKAR

ARNE IMSEN
rapporterar

Forts. fr. föreg. sida

lära sig en hel mängd saker bl a att läsa. Dessutom att arbeta. De har inga möjligheter att t ex få en hantverksutbildning. Men det kan storfamiljerna klara av. Därför är det så betydelsefullt att vi kan förverkliga detta utomordentliga gemenskapsideal som möter oss i Nya Testamentet och som konfirmeras i Uppenbarelseboken, men som framförallt har Jesus Kristus som språkrör.

Det är viktigt att vi här hemma får klart för oss att om vi kan spotta åt detta, så låt oss inte glömma de skaror som hungrar efter det vi inte vill ha. Det är skaror som skulle tacka himmelens Gud om de fick vara tillsammans med oss i en månad.

Undervisning

Till alla de här ungdomarnas oerhörda rop fogar sig en 20-årig kvinna. Efter ett möte följde hon med oss och berättade sin historia för oss. Hon hade ett barn på några månader i sina armar. Hon frågade: "Kan inte jag få komma till er i Sverige?" Hon är själv barn i en familj på åtta syskon. Hon kan inte läsa och inte skriva sitt namn.

Då Stina började undervisa henne utifrån Israels historia visste hon inte vad Israel var. Vi fick förklara för henne att det var Guds folk. Hon visste ingenting annat än att man kunde bedja till Gud. Det hade hon hört i kyrkan. Sitt barn skötte hon med omsorg och hon klädde sig vårdat, men hon visste ingenting om bibeln.

Aldrig skall jag glömma synen när Viveca tog hennes lilla barn och pysslade om den lilla babyn medan Stina började att undervisa i alfabetet.

Hon har ingen annan chans att få någon undervisning i hela sitt liv. Aldrig kommer hon att kunna glädjas åt att läsa bibeln om ingen är redo att ta ansvaret och hjälpa

henne. Men det finns de som gör det. Stina, Sonja och Viveca la upp ett schema för en kontinuerlig undervisning. Gud vare lov, för den lilla storfamiljen. Två gånger i veckan under siestan hade hon möjlighet att slippa loss från sitt arbete och då skulle de mötas. När hon sedan lärt sig läsa skall hon ha litteratur. Det ska vi se till genom vårt tryckeri.

Många barn

När jag varit i Santo Domingo några veckor slog det mig en tanke som har förföljt mig sedan dess och det var: "Tänk vad viktigt det är för vuxna att umgås med massor av barn." Det är där bristen står i vår tid. Nu har jag umgåtts med barn på ett helt annat sätt än tidigare. Där är det tio, femton barn i varje familj. Marcus — pastorn — hade 24 syskon. När en sådan familj blir frälst är det en hel församling.

I Dominikanska Republiken är det så att har man ingenting att säga till barnen kan man gå och gömma sig därför att 50% av mötespubliken är barn. De är så aktiva, de sjunger, hoppar, dansar, slår på trummor och andra instrument. Det har varit lärorikt och befriande att umgås med dem.

Dessutom har jag sysslat med hönsgården. Det var lärorikt — det behöver en pastor. Jag har varit invecklad i slagsmål varenda dag så jag kommer väl förberedd hem. Varenda dag var det tuppplagsmål. Det sista jag gjorde innan jag åkte var att skilja grannens tupp, som jag kallade för superintendenten, från vår tupp, som jag kallade generalen. De höll fullständigt på att ta livet av varandra. Men jag lyckades hejda det genom att ta hand om generalen och bura in honom.

Det var en hälsosam upplevelse att få umgås med skapelsen och sedan spegla sig själv i alla dessa primitiva utspel av högmånga, argsinta och resignerade varelser i vår Herres hage.

Upp i bergen

Jag skall berätta om en annan plats dit jag hade fått inbjudan att komma till och predika. Vi visste inte var den låg bara att den låg på berget dit det inte fanns någon farbar väg — de sista fem kilometrarna skulle vi rida med mulor. Då vi lämnat bilen och skulle den sista biten stod sex mulor och väntade på oss. För säkerhets skull frågade jag: "Hur mycket brukar de bära?" och fick svar att mulan tar 150 kilo. Ja, då klarar den väl mig, tänkte jag och riktigt nog så tog djuren oss de sista fem km upp för berget.

När vi kommit till platsen för mötet stod hela byn och väntade och ropade: "Välkommen!" så det ekade mellan bergen. Vi fördes in i byns centrum och där var det ett kackalorium av höns, får, mulor och åsnor, fän och insekter. Deras hus skulle vi inte vilja använda åt våra husdjur. Det var jordgolv, ingen elektricitet och när jag frågade efter toalett blev de lite besvärade. Sådana frågor var de inte vana vid, därför att toalett det är vanligtvis hela terrängen. På den här platsen fick jag ytterligare en bekräftelse på vad otroligt betydelsefullt det är med i Pilgrimsskolan och storfamiljen.

Under mötets gång trädde pastorn fram för att han skulle överlämna 100 pesos, ungefär 400-500 kr till byn för att de skulle bygga en kyrka. Och nu skulle de be Gud välsigna templet. När de reste sig, bad jag i mitt hjärta: "Herre, sänd hit *arbetare* som kan undervisa om hygien, sömnad; inte sällsamma predikanter som utlovar andedop och himmelfärd, men vittnen som är grov-arbetare. Gud sänd några kvinnor som kan lära de här kvinnorna att sy, som kan lära dem att sköta hushållet. Sänd hit några arbetare som vet vad evangelium representerar i alla dimensioner."

De behöver inget tempel utan borde använda medlen helt annorlunda.

Senare på kvällen skulle jag få bo på det finaste stället: hos hövdingen, själva centralgestalten i byn. De frågade om jag kunde tänka mig att ligga på jordgolvet i hans kök. "Jag kan tänka mig allt för Jesu skull och för att lära känna er och upprätta gemenskap," svarade jag. Så lade jag mig och sov till morgonen. Klockan sju väckte tuppen mig. Jag hade sovit hela natten utan att känna några som helst besvär.

Jag upplever att vi har en så stor skuld till dessa människor. Tänk om de hade fått 10% av det vi har slösat bort, vad rika de skulle ha varit!

Evangelium är arbete

Vad viktigt det är att vi får klart för oss att evangelium inte bara är kampanjer, bön för sjuka och samla in pengar. Evangelium är arbete. Hårt arbete, nöd och vanda, slit och lidande. Evangelium är delaktighet i djupt armod.

Vem skall gå till det här folket med evangelium? Jag tänkte på ungdomarna i församlingen. Jag skulle vilja skicka iväg dem

allesammans. I stället för att vara hemma och slåss om struntsaker är det meningsfullt att få ge sig hän för att rädda människor till ett människovärdigt liv genom evangelium. Kommer inte vi med evangelium kommer dörren snart att stängas och andra ideologier tar vår plats.

Den som skall gå måste komma med en andlig vision och vara döpt i den helige Ande. Genom Anden får man visdom att bygga upp en social struktur som är i överensstämmelse med Jesu Kristi bergspredikan. En som inte begränsar sig till mötesliv. Detta är vad dessa människor ropar efter.

Kyrkokristendom

Men om vi nu lämnar berget, bushen och den sociala nöden och tittar in i kyrkorna så möter vi där kristen ungdom som gått sig trött på mötesliv och verksamhet. Hela verksamheten handlar om möten, ingenting annat. Nu upplever de en slags torftighet som de på något sätt måste kompensera och därför har de sökt sig till olika källor för att lösa det här problemet.

I en av pingstförsamlingarna dit vi inviterats fick vi vara med om ett drama där man spelade kampen mellan Jesus och satan. En av ungdomarna spelade satan. Han var en

Forts. nästa sida

Ovan: Sång på spanska i radio-studion.

Nedan t.v.: Nyrostat kaffe ifrån fjällen bjöd en familj på under ett besök uppe i bergsbygden.

Arne Imsen på besök i en skola.
Foto: TOMMY JAKOBSSON

viveca Jilker från svenska fjällen med en liten mörkhyad dominikanska i famnen.

Imperialistiska dollar eller marxistisk ideologi: EVANGELIUM TILL ETT ROPANDE VÄSTINDIEN BRÅDSKAR

ARNE IMSEN
rapporterar

riktig skämtfigur och fick de största och längsta applåderarna för han gjorde allting så roligt. Jag blev helt mållös, det var som om hjärtat ville brista.

"Men varför gör ni detta", frågade jag ungdomsledaren. Han svarade: "Vi arbetar och arbetar, men alla är så likgiltiga, det är inget som tändar. Jag bestämde mig för att nu måste jag göra något så de förstår hur allvarligt det är att vara ljum och likgiltig, hur farligt det är att inte läsa bibeln och bedja eller tjäna Gud. Jag har försökt och försökt, men inte hittat nånting..." Så grep han till det här och hans ärliga uppsåt var att väcka..

200.000 pingstväner

Av landets 5,6 miljoner finns det 200.000 pingstväner. De skulle kunna utöva ett en-

orrt inflytande. Men i församlingarna möter du exakt samma klassamhälle som utanför. Det finns en rasism och segregation så man blir nästan skrämmd. De ljushyade använder de mer mörkhyade som slavar i sina hem och trädgårdar. Man skäms när man ser hur denna förfärligt förödande filosofi har tagit gestalt och form — också i församlingen. Det är ett fruktansvärt nederlag för evangelium. Höjderna måste sänkas och djupen höjas om Guds rike skall proklamerats och bli trovärdigt. När jag sa det hoppade ungdomarna upp och sa: "Det här är det ingen som har sagt förut. Varför sägs inte detta?" Och så kramade de om mig.

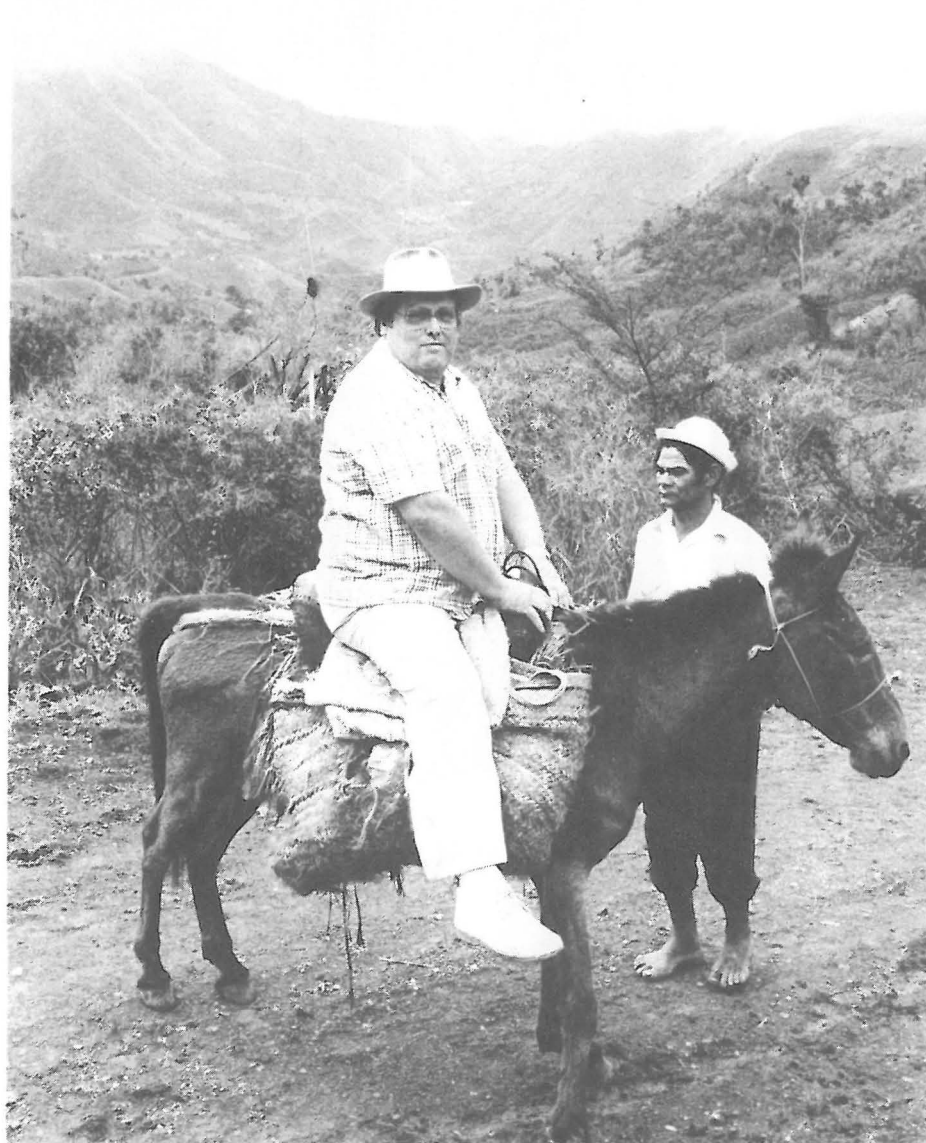
Det stod ännu mera klart för mig: Det finns endast en väg för evangelium i detta land och det är människor som själva har sagt nej till sin egen framtid och karriär och som är beredda att ge det offer som ett he-

ligt martyrium kräver. Det finns inga möjligheter att etablera en nytestamentlig församling i denna miljö utan att det kommer att utlösa enorma konflikter på alla plan. Men det finns en väldig skara av dominikansk ungdom som är redo att gå rakt in i dessa uppgifter.

TV-program

Så vill jag berätta om att vi blev inbjudna till ett av de underhållningsprogram som sänds varje söndag mellan 13-17. Lite skeptisk var jag om jag skulle gå dit, men kände dock en viss beredskap att föra ut budskapet. På bästa programtid fick jag så 20 minuter att tala om Jesu tillkommelse.

De frågade om vad vårt ärende var och då sa jag att vårt ärende är att för Dominikanska folket proklamera att Jesus Kristus kommer tillbaka och utifrån det fick jag lägga fram budskapet. Budskapet om Jesu tillkommelse inspirerar oss att verka inte bara genom predikan men också att verka på samma sätt som Jesus Kristus själv gjorde: "Gå omkring, göra väl och hjälpa alla..." När jag slutat fick jag en applåd av de tusentals lyssnare som satt på parkett.

I Santo Domingo fick Arne Imsen använda sig av de lokala samfärdsmedlen — här en åsna!
Foto: TOMMY JAKOBSSON

Rubriken lyder "Maranatasvenskar försöker sprida sin tro..." Och att det handlar om en tro, grundad på bibelordet med praktiska konsekvenser framgår av bilderna och beskrivningerna av stortfamiliens liv i Santo Domingo, dess motiv, metoder och målsättning.

Artikelförfattaren Maria Elena Núñez, från tidningen El Caribe (uppl. 41.000 ex) låter Arne Imsen predika för läsarna, då hon använder långa och många citat av honom som hon ej kommenterar.

Maranatabudskapet nådde därigenom ut till en stor procent dominikaner den 27 april i år. Det handlar om Nya Testamentets församlingsideal — att leva i en vardagsgemenskap eftersom vi står nära Jesu tillkommelse.

De var hänfödda över budskapet...

Men det fantastiska är inte bara att vi fick det här tillfället utan vad som sedan följde. Sedan träffade vi människor på kaféer, bussar — överallt kände de igen oss från TV-programmet och vi fick igång samtal om Jesu tillkommelse i alla sammanhang.

Två dagar efter TV-programmet kom landets näst största tidning med ett helsidesreportage på andra sektionens förstasida. Journalisten var fullständigt okunnig och oerfaren om andliga frågor och att då skriva på det sätt hon gjorde visade att det handlade om ett oerhört engagemang från hennes sida.

Kedjereaktioner

Genom allt det här sökte sig allt flera till oss. En av dem hade just börjat ett arbete bland de allra fattigaste. Vi gjorde en mötesresa till en plats under Santo Domingos största bro där Osomafloden flyter fram. Uppefter bergen i plåt och träskjul bor massor av människor.

Vi gick ned till flodstranden genom område efter område ända till den djupaste nöd och fattigdom. Nere vid floden stod ett litet nybyggt kapell och där samlade man skaror av ungdomar.

Dessa människor har inte några som helst krav utan får de elden i sitt hjärta kommer de att gå till hela Latinamerika med budskapet om Frälsaren och Befriaren. En väckelse i det området och det kommer att skaka hela Karibien. Pastorn hade lämnat den kyrka han tillhörde för att gå till dessa människor. Nu hade han varit där ett halvt år och det fanns 30 dopkandidater som skulle döpas i floden om några veckor.

Missionens eld

Det kristna budskapet passiviserar inte människorna — det aktiverar dem till att ta itu med problemen på alla områden.

Det är möjligt att tiden blir sådan att dörrarna stängs för evangelium i Västerlandet — i varje fall för det evangelium jag tror på, men jag kommer att ha uppgifter. Lita på det.

Det är som om en eld brinner i bröstet. Jag skulle önska att få se unga människor bli gripna av missionens heliga eld, att Anden fick grepp om oss så vi kan satsa oss helt för Herren Jesus Kristus. Han är det enda hoppet för Latinamerika. Jag tänker på Argentina, Ecuador och kanske också i någon mån Colombia — de länder som har så många gemensamma drag med just Dominikanska Republiken.

Du man och kvinna, du ungdom och du barn; får han oss så vi blir helgjutna och sammansvetsade i bibelstudium, bön, studier och arbete kommer ingenting att hindra oss. Guds verk kommer att gå vidare med ännu mycket större segrar för Guds eviga och härliga namns skull.

ÄNTLIGEN!

452
sånger

Nu kommer NYA SÄRLAREGN

— Maranatafolkets sångbok —

Format 90 × 143 mm

Pris kr 25:- (inkl. moms)

Sänd mig mot postförskott st Särlaregn
å 25:- (inkl. moms) + porto.

Namn

Bostad

Postnr. adr.

Tel. /

Orderadress: Box 344,
101 24 Stockholm, tel. 08/23 52 30

EN NY LIVSHARMONI...

Forts. fr. sid. 3

Guds trofasthet, omsorg och ledning hade inte vikit! Vi låter Lennart själv berätta.

— Ja, mitt i det här dragspel-eriet, så träffade jag faktiskt väckelsens bärare från femtio-talet, Algot Niklasson, av en slump kan man tycka. Han kom in i min butik och lånade ett dragspel av mig. Så kom vi att resa tillsammans och arbeta inom musikbranchen ett par år. Vi är de bästa vänner än idag. Det var den bekantskapen med Algot som fick mig att tänka om igen. Började fundera på något annat än det här med dragspelet.

Ännu en göteborgare som kom att betyda mycket för mig var Tage Johansson. Han är evangelist i maranataförsamlingen och dragspelare även han. Tage kom in till mig ibland när han hade vägarna förbi för att köpa eller byta dragspel. Han hade alltid tid och alltid ett ord om andliga ting. Men det var i första hand hans utstrålning, saktmod och hans enkla livsstil i vardagen som rörde mitt hjärta.

Frid bättre än taylor

En annan händelse som Gud talade genom var när Lennarts musikhandel var konkurshotad. En dag kom kronofogden på besök och hämtade hela hans konstsamling som var upphängd på väggarna i pianoavdelningen. Deprimerad och oroad för framtiden beslöt Lennart sig för att besöka ett maranatomöte på kvällen för att där lyssna till Arne Imsen som var på besök.

Väl inne på mötet pekar Arne Imsen rakt i luften i riktning emot Lennart och säger spon-

Evangelisten Tage Johansson från Göteborg som kom att betyda mycket för Lennarts väg tillbaka till Gud här tillsammans under konferensen i Gärdshyttan.

tant mitt i predikan: "Det är bättre med frid i hjärtat än vägarna fulla med taylor."

Det var Livets egen helige Ande som hade börjat arbeta, kalla och mana. Att Lennart drogs till att besöka just Maranatas möten i Örebro förklarar han på sitt eget sätt:

— Det som gjorde att jag började besöka maranatomöten var bl a pressen. Då den skriver om rättor, kloak och Maranata på samma rad, förstår man att det finns något riktigt i Maranata. Det heter ju: "Ve eder, när världen talar väl om eder".

På sista bänk

Det blev ett antal besök på väckelsemöten där han satte sig på sista bänk och lyssnade till sången och förkunnelsen. Så en lördagskväll under ett möte i IOGT-lokalen i Örebro där Lennart satt med, var Guds Ande på ett särskilt sätt mäktigt utgjuten. Hela hans hjärta var ett stort ja. Men det var svårt att kliva över ryggar

och trångt om platserna vid första bänk. Efter mötet satte han sig i bilen för att köra hem. Det var då något hände, någonting som brast i honom. Han började bedja. Ur hans innersta bröt en lovsång till Jesus fram, han tackade för frälsning, försoning, ett fullbordat golgataverk. Där, ensam i bilen, fick Lennart uppleva en fullständig förvandling och befrielse. Han skrattar till när hans minns tillbaka:

— Jag uppförde mig som om jag hade varit höggradigt berusad, fylld av frälsningsglädje och Guds Ande.

Så här beskriver han det nya livet i församlingens mitt, tillsammans med maranatasyskonen:

— Jag känner mig hemma här! Jag kanske inte kan förklara det, men det är så att har man kommit i kontakt med Maranata... det är ju en helt annat frihet, en helt annan tanke. Jag skulle nog aldrig passa in i något frikyrkosystem för jag har helt enkelt inga religiösa anlag. Det är helt enkelt roligt, även

om det är bekymmer ibland. Och sedan ser jag ju på mina egna grabbar som också kommit med, Pelle och Toralf, jag tror de känner likadant. De känner sig hemma bland det här folket. Båda har ju varit med i en frikyrka och inte varit så där flitiga kyrkobesökare. Här kan de stå dag och natt och arbeta om det behövs. Livslusten och arbetsglädjen är en helt annan än den man vanligtvis möter: "Vad får jag för det? Hur mycket betalt?" osv.

Lennarts musikhandel uti Lillån har blivit något av en kontaktpunkt dit människor inte bara kommer för att köpa instrument utan många gånger bara för att samtala. Och Lennart tar sig tid till det, sitter ned och pratar.

Om sin egen yrkeserfarenhet och om hantverk överhuvudtaget slår han fast:

— Hantverk är någonting vi måste satsa på. Som kristna är det otroligt värdefullt. Det skapar kontakter och med ett bra hantverk kan man ta sig ut nästan var som helst i världen.

Att evangelium är praktiskt, jordnära och realistiskt är Lennart den förste att slå fast.

Välkomnar äldre

När vi till avslutning frågar vad han tror om sin uppgift och om framtiden så ser han allvarlig ut när han svarar:

— Inom maranataväckelsen är det en väldig brist på människor i min ålder. Jag tror att i en församling så behövs alla åldrar — från de minsta till de äldre. Många gånger har de äldre blivit utsatta för klander. Det har varit ungdomar, fulla av iver, men som kanske kört lite för hårt ibland. Så därför välkomnar jag verkligen många 50-åringar ibland oss. Äldre som kan vara med i fostrargärningen och förmedla sin livserfarenhet. Erfarenhet kan man ju aldrig köpa sig, den får man ju, därför är den så oändligt värdefull.

Lennart tillsammans med sonerna Thoralf, Pelle och Lillemor på pallen.

LÖFTESLANDET

Text: SIMON COOPER Northampton
Övers. fr. eng. Agneta Orellana

Herren lämnar oss inte ensamma i världens våld för att strida en enmanskamp. Han församlar oss för att vi ska finna en gemensam vila där vi som syskon åtnjuter en fristad från synd och konflikter, skriver här Simon Cooper, i den från engelskan översatta artikeln, från komuniteten i Northamptons tidskrift "Newness".

"Alltså står en sabbatsvila ännu åter för Guds folk" (Hebr. 4:9).

Vi kristna har ofta varit så uppslukade av aktiviteter, organiserat, evangeliserat och gjort allt som går under benämningen Guds verk, så vi kan inte se klart Guds önskan att föra sitt folk in i vilan. Jag tror många känner sig frustrerade vid dagens arbets slut, det fattas något grundläggande för själen, det känns som man missat något. Det är inte överraskande.

Gud har berett något bättre, rikare och djupare än vi någonsin kunnat vänta och våra hjärtan längtar fortfarande efter det. Vi kan få vila, få njuta av "löfteslandet". Men går vi in i det?

Wesley talar om vilolandet i en av sina psalmer:

"Herre, jag tror du berett för alla de du frälst"

en vila där glädjen regerar och endast du är älskad."

Det handlar om en vila där Anden leder oss till helgelse

och till frid och fröjd i ett rent hjärta. Det är en vila från inre konflikter och synd; den ser till att kärleken får regera i våra själar. Detta får vi genom andedopet, men i praktiken missar många kristna detta. Det handlar om en vila för hela församlingen.

Ingen enmanskamp

Herren lämnar oss inte ensamma i världens våld för att strida en enmanskamp. Han församlar oss för att vi ska finna en gemensam vila där vi som syskon åtnjuter en fristad från synd och konflikter.

Det finns en underbar beskrivning i Jesaja 63 om hur Gud ledde sitt folk som en Far ut ur Egyptens slaveri och förde dem till deras eget land:

"Liksom när boskapen går ned i dalen, så fördes de av Herrens Ande till ro, Ja, så ledde du ditt

folk och gjorde dig ett härligt namn." (Jes. 3:14)

Det är denna gemenskapsvila, denna "sociala helighet" som vi börjat åtnjuta som församling. Det är som om vi lever i en ny atmosfär där världens atmosfär är utestängd och där Jesu liv och kärlek fyller luften.

Vad är då denna gemenskapsvila? Helt enkelt åtnjuter vi syskonkärlek och total delaktighet. Det är nyttigt för oss. Vi börjar öppna oss, kan koppla av och finner det egna djupa, sanna jaget bland syskonen. Då vi avlägsnat oss från strävanden och självisheten i världen och är rotade i den kristna kärlekens jord, börjar våra personligheter blomma och utvecklas! Vi förlorar vår gamla styrka, och då falska föreställningar försvinner kan vi vara oss själva. Vi vågar älska och hänge oss. Hur många av oss har inte varit i stort behov av en sådan helan-

Forts. sid. 21

Gustaf Jillker:

En hälsning från BRASILLEN

— Latinamerika behöver inte en kyrklig verksamhet av den västerländska eller katolska modellen, utan ett evangelium som är fritt från mänskliga ideal och gör upp med de grundvärderingar människor har med tanke på bl a inställningen till samhället och materialismen, sade Gustaf Jillker i välkomstmötena på Gamla Bro i Stockholm.

Jag är väldigt glad över resan till Dominikanska Republiken och Brasilien och vill passa på att frambara hälsningar från vännerna där. Alldeles särskilt tänker jag på familjen Högländer, som hälsar så mycket. Doris och Nils kommer hit i sommar — det dröjer väl ytterligare ett tag innan Ernst kan komma.

Så har jag också hälsningar från församlingen i Braganca Paulista; från den församling som förestås av Sebastião Ma-

galhães, som var här och predikade i Sverige för några år sedan. Han har berättat mycket om sin vistelse i Sverige och var väldigt glad över den vänlighet och kärlek han mötte. Hans församling har verkligen fått veta att han varit i Sverige...

Sebastião Magalhães var angelägen om att det skulle komma vänner från Sverige och hjälpa till i församlingen. Han hälsade oss välkomna och skulle ta emot oss med öppna armar.

Det var en upplevelse att vara med på deras möten, framförallt att möta den barnaskara som man samlat till söndagsskola. Församlingen bedriver en ganska omfattande barnverksamhet med bl a ett barnhem och håller på för fullt att bygga ut det.

Öppet för evangelium

Alltsammans var en stor upplevelse. Man får känslan av att Brasilien verkligen är öppet för evangelium. Jag menar att vår uppgift är att predika evangelium — inte ett religiöst mönster utan Guds ord, predikat som ett fulltonigt budskap med frälsning, dop, andedop, Jesu tillkommelse och hur viktigt det är att avskilja sig från världen.

Latinamerika behöver inte en kyrklig verksamhet av den västerländska eller katolska modellen som nu alla kyrkor tycks ha kopierat så gott de kunnat. Vad man behöver är någonting radikalt annorlunda som gör upp med de grundvärderingar som människor har. Jag tänker på inställningen till samhället och materialismen. Idag skaffar man sig prylar därför att det

ligger en väldigt status i det. Man vill komma bort från smutsen och eländet och fattigdomen.

Idealet är ju de etablerade kyrkornas; ett ordnat liv som är respekterat i samhället. Det är klart att de kyrkor som mest motsvarar dessa ideal mest går framåt. Men man frågar sig till vilket pris och vad det leder fram till? Vad vi behöver i hela vår värld är en väckelse på alla områden. Vi måste söka oss framtill ett evangelium som är fritt från dessa mänskliga ideal vi skaffat oss och som egentligen bara leder till materialism och fåfänglig strävan efter framgång i den här världen.

En stor uppfordran

Hela resan har det varit som en enda stor uppfordran att ge sitt liv för människorna. Jag hoppas verkligen att vi kan hålla missionselden brinnande i den här församlingen så att vi inte håller våra tillgångar inne utan satsar oss själva. Det enda ideal som är värt att leva för är att ge och åter ge så mycket vi kan. Vi måste göra det för människorna och för vår egen skull. Det är vägen till frälsning för oss var och en.

FOSSILJAKTEN

Recension av FRED ÖRTEGREN

"Äntligen har det kommit en barnbok som på ett åskådligt sätt tar upp frågan om vårt ursprung, utifrån ett bibliskt skapelsetroende perspektiv". Fred Örtegren har med spänd förväntan läst boken "Fossiljakten", skriven av den amerikanske vetenskapsmannen Gary Parker och förmedlar här sina intryck.

Nu har det äntligen kommit en barnbok som på ett medryckande och åskådligt sätt tar upp frågan om vårt ursprung utifrån ett bibliskt skapelsetroende perspektiv. Det är Interskrift som gett ut boken "Fossiljak-

ten", skriven av den amerikanske vetenskapsmannen Gary Parker. Boken är på 73 sidor och innehåller ungefär lika många illustrationer. Bokens innehåll handlar om att författaren med familj ger sig ut på

fossiljakt i Nordamerika, varvid barnen ställs inför många frågor, som ger deras far, den bibeltroende vetenskapsmannen, tillfälle att låta "stenarna tala" och vittnesbördet är entydigt.

Dialog

Den flod som dränkte en ogudaktig värld under Noas tid gick inte spårlöst förbi. Fossilerna är lämningar från den värld som förgicks genom vatten. På ett mycket övertygande och lättfattligt sätt förklarar Parker bl a fossilens förekomst i olika lager med vad man borde vänta sig utifrån en väldig vattenflods verkan. I en dialog med sin son David berättar Dr Parker varför han tidigare trott på evolutionsläran:

David: Pappa! Jag undrar över

en sak. Om det faktiskt inte finns några bevis för evolutionen, varför tror folk då på den?

Parker: I varje fall inte på grund av fossilen. Fossilerna stöder skapelsetron. Men jag kan tala om för dig, varför jag själv förr trodde på evolutionsteorin.

David: Har du trott på EVOLUTIONEN!

Parker: Ja, det har jag faktiskt, David. Som lärare vid universitetet lärde jag t om ut evolutionism under flera år.

David: Verkligen? Varför trodde du på evolutionen, pappa?

Parker: Jag inbillade mig att jag trodde på grund av alla bevisen. Men i själva verket trodde jag på den, därför att jag inte trodde på Gud.

David: Nu förstår jag, vad du menar, pappa. Man kan inte bevisa Gud för andra. De måste själva tro, och de måste först få det rätta sinnet för att kunna tro.

Parker: Det är riktigt David. Men fakta om naturen och fakta om fossil kan hjälpa människor att komma till tro på Gud.

David: Vad menar du med det?

Parker: Minns du, vad David skriver i Psaltaren: "Himlarna förtäljer Guds ära". (Ps. 19:1) Och i Romarbrevet skriver aposteln Paulus, att Guds makt och

LÅT OSS ICKE FRESTA...

Forts. fr. sid. 14

och formerna. Därför sade Abraham! Hör du, Lot, gå du åt höger, så går jag åt vänster... Och Lot han var mänskligt klok. Han såg den gröna slätten och han valde. Men vad han icke såg var de konungar som härskade på slätten och därför valde han det han såg. Han fick slätten och blev fånge. Abraham drog iväg uppåt bergen, och där kom Herren ånyo till honom.

Inte vara släpvagn

Det måste vi göra klart för oss att det går inte att vara släpvagn i Guds rike. Man måste ha en egen motor så man kan komma framåt, en egen uppenbarelse. Och denna uppenbarelse måste man vårda så att den inte går förlorad. Det fanns ett element bland folket som kallades för "den blandade hopen". De ville vara med och dela alla välsignelser och framgångar, men de orkade icke med alla de prövningar och påfrestningar, som detta folk måste genomlida för att nå fram till målet.

Så började man åter tala om Moses och om Gud. Till sist kom man fram till den punkt då man måste fatta det avgörande beslutet. Ty man var bara ett stenkast från gränsen till det nya landet. Mose och Aron skälvde, folket och uppsyningsmännen skälvde. Man samlades till stormöte, äldste- och församlingensmöte och fattade

det ödesdigra beslutet. Man skulle utvälja tolv spejare, en uppsyningsman för varje stam, och de skulle gå och bespeja landet.

Där har vi den första ödesdigra eftergiften. Gud hade inte sagt att landet skulle bespejas, det skulle intas. Icke med mänsklig strategi eller militära resurser och medel. Det skulle intas genom tro. Och tro — det är inte att ha hela framtiden för sig. Tro det är att ta ett steg rakt in i det okända. Ett steg utan att se vad nästa steg kommer att innebära eller föra med sig. Tro är inte att handla i panik eller nervositet. Tro är vila. Tro är inte rädsla och ångslan utan frimodighet.

Landet skall intas, men inte med köttliga medel, inte exploateras efter mänskliga mönster och rutiner. Det skall intas genom tro. Och tro det är självuppgivelse. Vid Jordan passerar vi gränsen för alla förhoppningar och förväntningar, av det Egypten och öknen representerar och ser framåt mot det landet erbjuder — det Jesus Kristus har.

Fiendskap mot Mose

Spejarna skapade fiendskap mot Mose och Aron. Trots att de hade frukterna med sig, skapade de med sitt budskap en sådan fiendskap i lägret, att de två som talade i trons ande höll på att utrotas. Det hjälper inte att vi varit en och annan gång in i Andens värld och gjort andliga upplevelser. Det hjälper inte om vi kallar

oss specialister eller experter, som vet en hel del om Andens rike. Det är inte det det handlar om. Frågan är var vi har placerat fötterna den här dagen, var vi lever nu. Frågan är om vi gått framåt eller bakåt, om vi är i rörelse eller har stagnerat.

Men nu ska ni få höra vad som blev resultatet. Dörrarna som stod öppna slogs igen, och besvikelsen visste inga gränser. Gud uppenbarade sig i lägret och vad var det som hände. När fiendskapen bröt loss och man höll på att döda de två med stenkastning och genom döden skilja dem från församlingen, då trädde Gud ner. Då gav han sin synliga manifestation åt det budskap de två spejarna bar fram. Men då hade också möjligheten att gå vidare omöjliggjorts. Ty landet skulle intas i tro.

När man har sett Guds härlighet och fått Guds synliga manifestation behöver man inte tro längre. Då vet man. Då har tro förvandlats i åskådning. Och på den vägen intar man inte andliga områden, då stängs dörrarna.

Men de högmåda och stolta israeliterna, samlades och beslutade: Nu sannerligen; när vi är klara på att det här är Guds vilja — nu ska vi draga åstad och inta landet.

De mobiliserade en skara människor — sjöng överlägset och stolt om Guds väldiga makt, och marscherade upp mot gränsen för att inta landet. Där mötte de en överlägsen fiende. Det är en sak att gå

gudomshärlighet "kan förstås genom hans verk". (Rom. 1:20)
David: Jag kan alltså berätta för min kamrat allt jag vet om fossil, så kanske Gud kan använda det till att förändra hans sinne-lag. Är det så du menar?

Parker: Ja, just det David. Men ta det försiktigt. Kom ihåg att din egen pappa i årtal trodde på evolutionen. Kom också ihåg, vad aposteln Petrus säger: "Var alltid beredda att svara var och en som kräver besked om ert hopp. Men gör det ödmjukt..." (1 Petr. 3:15)

Dr Parker i Sverige

Dr Parker var i Sverige i slutet av maj på inbjudan av "Förening för biblisk skapelsetro". Han talade på ett flertal platser i Sverige i ämnen som berör människans och universums ursprung. Dr Parker är knuten till ICR (Skapelseforskningsinstitutet) i San Diego, en sammanlutning av skapelsetroende vetenskapsmän som sprider bibelns skapelsesyn bl a genom produktion av litteratur, debatter och föreläsningar.

Det finns verkligen ett stort behov av läroböcker som speglar den värld vi lever i utifrån ett sant bibliskt perspektiv, inte enbart när det gäller jordens allra

första tid, utan faktiskt inom alla ämnesområden t ex historia, geografi, samhällskunskap och biologi. Låt oss tacka Gud för det bidrag till våra barns undervisning som "Fossiljakten" är och bedja om fler bibeltrogna läromedel. Låt oss också ha som böneämne att denna litteratur sprids och blir studerad inte endast i kristna sammanhang utan också inom grundskolan och i ofrälsta hem.

Det är ett fruktansvärt förtryck av sanningen som råder idag när evolutionstron dogmatiskt presenteras som ett faktum inom så gott som alla områden för mänsklig verksamhet. Den som avviker från evolutionstron betraktas som mindre vetande. Evolutionstron gör tron på Gud överflödig. Allting anses vara ett verk av en opersonlig slump. Men människan som är skapad utav Gud för att tillbedja honom, står inte ut med evolutionstrons och materialismens konsekvens, meningslösheten. Om hon inte får kunskap om Sanningen i och genom Sonen Jesus Kristus och i tro tar emot honom som sin Frälsare och i sanning och ande börjar tillbedja Fadern, kommer hon i stället att tillbedja det skapade framför Skaparen.

När vi nu vill presentera vetenskapliga fakta som klart överensstämmer med Guds uppenbarelse i Skriften skall vi inte tro att det är tillräckligt för att föra människor till tro på Skaparen. Trons kamp är en andlig kamp och den kan inte utkämpas utan bön. Den första förutsättning för att människor skall kunna komma till frälsande tro på Gud är emellertid enligt bibeln att de tror på Guds existens. Till och med små barn kan man få höra övertyga förklara att de inte tror att Gud finns. Detta trots att "hans osynliga väsen, hans makt och gudomshärlighet ända från världens skapelse har varit synliga, i det att de kunna förstås genom hans verk". (Rom. 1:20)

Förblindade

Människor som inte tror på Guds existens har blivit förblindade och satt sin tro till en lögn, evolutionsläran. Likaväl som tron på Sanningen kommer av predikan av Sanningen, så kommer tron på lögnen av predikan av lögn. Låt oss idag sprida sanningens ljus så människor kan bli frälsta. "Gud.. i ditt ljus ser vi ljus". (Psalm 36:10), "Ljuset lyser i mörket och mörket har icke fått makt därmed".

FOSSIL-JAKTEN

Av Dr Gary Parker

Ny barnbok som på ett åskådligt sätt tar upp frågan om vårt ursprung utifrån ett bibliskt skapelsetroende perspektiv, säger Fred Örtengren i recensionen här intill.

Pris kr. 35:- (inkl. moms.)

Orderadress:

Klara Toner
Box 344
101 24 Stockholm
Tel 08/23 52 30

några få och vara beskyddade av Gud, men en helt annan sak att gå många men stå utan Guds hjälp mot en fiende.

Vad hände? Det hjälpte inte med former, traditioner, eller löften när man har bevisat med sitt agerande att man inte vill underordna sig Guds villkor och principer att det som ska intas; det ska intas i tro. När man kom upp och mötte fienden blev man nergjord. De kunde inte fly undan konsekvenserna av sin otro. De fick vandra ytterligare trettioåttio år i öknen.

När man blev trött på vandringen, värmen och sanden, trött på torkan, trött på Mose och Aron, på släkt och vänner, började man söka syndabock, därför att man hade ingen spegel att spegla sig själv i. Man hade glömt sin egen historia. Om de tänkt tillbaka, ett, två, tre, fyra år i tiden, hade de sett sitt eget misslyckande. Där låg grundorsaken till vad som skedde här framme. Deras personliga misslyckande. Hade de erkänt och bekänt detta hade de kommit vidare. Men i stället drog de iväg och sade: "Nu ska vi visa att vi kommer att göra det här bättre än andra."

De tog förbundsarken, eller försökte åtminstone att få den, och drog åstad. Men det heter att Moses stannade i lägret. Och snart kom människorna tillbaka totalt tillintetgjorda och desillusionerade, förvirrade och sinnessjuka. Hade de vid det här tillfället, i stället för att vända sig mot Gud genom att klaga på Moses, klaga på

maten och omständigheterna, tittat i backspegeln och haft en egen spegel, hade de förstått orsakssammanhang och konsekvenser. När de talat färdigt kom Herren; han kom genom giftiga ormar. I stället för att få närande föda, fick man gift. Dvs det gift som de redan bar i sitt väsen frigjordes. Det frigjordes, mångmultiplierades och gestaltade sig i en skickelse — ormen — som vi känner igen från paradiset. Som talar:

— Skulle då Gud hava sagt: 'I skolen icke äta av något träd i lustgården...'

— Men Gud vet, att när I äten därav, skola edra ögon öppnas, så att I bliven såsom Gud och förstå vad gott och ont är.' (1 Mos. 3:1,4)

Han förvänder och förfalskar Guds ord och uppblåser Guds folk. Giftet hugger och stinger och så småningom ser man resultatet. I stället för närande kost till liv får man gift till död. Men så säger Herren: "Gör dig en kopparorm..." Han sade inte: "Häng upp en lilja, en våldoftande blomma." Han sa heller inte: "Häng upp ett får eller en kalv." Han sade: "Gör dig en kopparorm.... Gör den så lika de här ormarna som möjligt och häng upp den mitt i lägret. Men en kopparorm som talar om försoning och förlossning." Här har du bilden av honom som blev gjord till synd för oss.

Men när Guds folk av en eller annan orsak börjar tala på ett felaktigt sätt —

om hans vittnen, eller om Guds verk, då kommer de här ormarna.

Gud sade till Mose: "Vad har du i din hand?" En stav. Det var hans spira. Hans symbol på makt. Även om det så bara var en herdes symbol. Med den hade han skiljt får och ulvar och hållit starka rovdjur borta från sin hjord. Det var makt, status och värdighet i den. Gud sade: "Kasta den på marken." Moses kastade sin ära på marken och den förvandlades till en orm.

Där ser vi vad Mose hade haft i handen. Hans makt, ära, status och härlighet hade ormens utseende och natur.

När Mose såg den ringlande ormen sade Gud: "Ta tag i ormen", och han grep tag i ormen, som förvandlades åter till en stav. Men då heter det att det inte var Mose stav. Då var det Guds stav — det är något annat. Vi har många stavar och ofta är det ormens stavar vi använder i vår uppgifter.

Vi måste kasta dem ifrån oss, i stället för att stoltsera och tro att vi ska kunna ta revansch eller åstadkomma vedergällning. I stället för att tro att vi ska kunna rehabilitera oss inför människor, i stället för att vi skulle kunna övertyga Gud om vår beredvillighet att gå trons väg när vi i handling har bevisat att vi trotsar honom.

Kasta staven ifrån dig: Böj dig; det gör dig inte maktlös, men du får ett nytt red-

Foris. nästa sida

ISRAEL OCH LIBANON...

Forts. fr. sid. 22

lem; och staden skall intagas, och husen skola plundras och kvinnorna skändas. Och hälften av folket i staden skall föras bort i fångenskap. Men återstoden därav skall icke bliva utrotad ur staden; ty Herren skall draga ut och strida mot de folken, såsom han stridde förr på drabningens dag. Och han skall den dagen stå med sina fötter på Oljeberget, gent emot Jerusalem, österut; och Oljeberget skall rämna mitt itu, mot öster och väster, till en mycket stor dal, i det att ena hälften av berget viker undan mot norr, och andra hälften därav mot söder. Och I skolen fly ned i dalen mellan mina berg, ty dalen mellan bergen skall räcka ända till Asel; I skolen fly, såsom I flydden för jordbävningen i Ussias, Juda konungs, tid. Då skall Herren, min Gud, komma, ja, du själv och alla heliga med dig. Och det skall ske på den dagen att ljuset skall bliva borta, ty himlaljusen skola förmörkas. Och det bliver en dag som är ensam i sitt slag, och som är känd av Herren, en dag då det varken är dag eller natt, en dag då det bliver ljusst, när aftonen kommer."

Vi förstår att det här handlar om oerhörda omvälvningar och ett obeskrivligt lidande.

När jag läser det här så ser jag hur hela denna konstruerade fred, baserad på militär makt och överlägsen styrka rasar ihop som ett korthus. Det de försökte åstadkomma med sina egna resurser faller ihop fullständigt. Men mitt i detta elände, när man står där i sina ruiner, mitt i sin förtvivlan — då händer detta: Sak. 13:3.

"Ty Herren skall draga ut och strida mot de folken, såsom han stridde förr på drabningens dag."

Men Herren kommer inte med svärd eller kanoner — han kommer att strida med sin muns anda och sin muns svärd. Messias behöver inga vapen för att strida. Därför kan jag säga att det man själv åstadkommer med egna maktmedel det kommer att raseras. "Den som med svärd förgör han skall med svärd förgås."

Jag tänker på en man. Det är Gideon. Vad fick han och hans skara för vapen? Inte den moderna tekniken utan eldsbloss och kruka. Allt våld de utövade var att krossa krukorna. Så stod de där och fick se hur folken själva skadade varandra.

Det är något liknande som kommer att ske den dagen Jesus kommer tillbaka från himlen och sätter sina fötter på Oljeberget.

Han behöver inte svärdet. Förvirring kommer att drabba alla de här skarorna som har kommit emot och de går sin undergång till mötes, säger Hesekiel.

Jesus kommer

Jesu tillkommelse är ju inte bara en lycopropetia för ett visst antal, för en liten minoritet som väntar på evakuering. Om vi ser på jordens befolkning så måste vi konstatera att det finns ett fåtal människor som väntar Jesus tillbaka.

Vi kan inte med frimodighet vänta Jesus på det sätt som vi är indoktrinerade till enligt den förkunnelsen att helt plötsligt skall vi som lever i det välgödda västerlandet ryckas bort från alla svårigheter. När den materialistiska kulturen börjar att braka ihop och den ekonomiska och politiska idyllen rasar samman så säger man: Ja, nu kommer Jesus och hämtar oss ifrån allt elände som då drabbar jorden. Logiken existerar ju inte en gång.

Vad handlar det om? Jesus tillbaka det är svaret, inte bara för församlingen — det är svaret för ALLA människor. Det är svaret för hela jorden, för alla människor på jorden. Utan Jesus är den här jorden dömd att fullständigt förintas och människorna likaså.

Men det heter: "Den tiden skall bli förkortad, för annars skulle inte en enda människa bli räddad utan skulle förgås under dessa fruktansvärda vedermödor som drabbar jorden."

Jesus tillbaka är svaret, inte för dem som lever en lyxtillvaro i ett jordiskt paradiset och väntar sig att slippa undan elände och krig, utan det är svaret till en lidande mänsklighet. Gud vill upprätta någonting nytt. Då alla resurser är förbrukade, alla fredssträvanden, då FN har fått packa ihop, då kommer Jesus med den verkliga, sanna och rätta konstruktionen för fred på jorden.

Därför är det så fantastiskt att slippa att bara vänta Jesus tillbaka från himlen för att vi skall slippa undan någonting. Jesus kommer tillbaka för att upprätta ett rike av frid, på jorden. Det är ju bara en liten försmak av det verkliga som kommer. Det står att det skall bli nya himlar och en ny jord där rättfärdighet bor.

Det heter vidare i Sak. 14:8-9:

"Och det skall ske på den tiden att rinnande vatten skola utgå från Jerusalem, ena hälften mot Östra havet och andra hälften mot Västra havet; både sommar och vinter skall det vara så. Och Herren

skall då vara konung över hela jorden; ja, på den tiden skall Herren vara en, och hans namn ett."

Ekologisk balans i naturen

Jesus tillbaka, det är svaret. Det är detta vi måste proklamera. Det är inte bara en evakuering för ett fåtal. Vi skall evakueras — Gud vare evigt lov! Men samtidigt skall vi också vara med om denna fantastiska och underbara upprättelse då Jesus kommer att bringa ordning i den ekologiska obalansen, och skaffa undan allt av elände och olyckor som gisslat mänskligheten. Det skall vi slippa den dagen då Jesus kommer.

Det heter: "När världen föds på nytt..." Det handlar om födslovändor. Något nytt kommer. Det betyder rening, befrielse från det gamla och vi ser någonting nytt ta gestalt. Vi skall tala om detta och visa människor som lever i mörker, vad det innebär, detta att Jesus kommer.

Många tror ju att vi går och längtar till himlen för att gå på gator av guld. Men vi väntar Jesus tillbaka för att upprätta ett rike. Han kan skapa något nytt. Det är sant att det kommer att gå genom vända, kriser och nöd, men fram står ett nytt rike. Det är då det blir ljusst när aftonen kommer.

Men församlingen har sin uppgift idag, att rycka den enskilda människan ut ur detta. Vi tror inte att hela världen kommer att omvända sig. De är helt uppslukade och bundna, inte av vanliga band utan av osynliga demoniska band.

Jesus säger: "Man står rådlös vid havets och vågornas dån, man uppgiver andan av förskräckelse när man ser det som skall övergå hela världen."

Det är klart att man ropar på befrielse bland människorna, eftersom man inte ser att Jesus är svaret. Men vi kan visa på Jesus Kristus. Vi tror inte att vi kan frälsa hela Sverige men vi kan hjälpas åt att rädda den enskilde ut ur denna vanmakt. Inte för att skapa ett tryggt välfärdssverige, men för att skapa en räddningsmöjlighet för den enskilde, in i Guds församlingsordning för att få uppleva hur Gud försörjer och ordnar.

"Jesus är Herre!" Hur skall Jesus visa att han är Herre? Jo, därigenom att du och jag ställer oss till hans tjänst. Låt oss verkligen proklamera att Jesus kommer! Han kommer som svaret på mänsklighetens frågor och på den dagen kommer han för att ta itu med all egoism, synd, sjukdom och död. Jesus kommer! Han kommer snart för att skaffa dem rätt som ropar till honom både dag och natt.

LÅT OSS ICKE FRESTA...

Forts. fr. föreg. sida

skap, en ny spira som inte är din spira, men Guds spira. Med den slog Mose på vattnet och det delade sig. Han slog på klippan och den gav vatten.

Ormen skulle hängas upp för att det skulle visas att det fanns en väg till upprättelse för Guds kränkta folk. Det finns en väg till liv för de tynande, och döende. Det finns en väg till liv. Och det beror på

att han blev gjord till synd för oss.

Men ska de här problemen lösas får vi inte sätta oss omkring förhandlingsbord och diskutera. Då måste vi se på honom. Vi måste se på kopparormen, samla oss. Då måste alla de som blivit förgiftade av den här makten dra till den punkten. Det hjälper inte med förhandlingar och resonemang, diskussioner och sammankomster. Det måste till ett övernaturligt ingripande för att bli befriad. Det kan lösas uteslutande därigenom att det blir klart för oss att det vi bär i vårt väsen av för-

därv har han tagit på sig och vi kan befrias från det i det ögonblick vi ser bort ifrån allt det andra. Se bort från Moses, se bort från grytor, och födoämnen, bort från stenöknar och människor; och se på Kristus!

— Och såsom Moses upphöjde ormen i öknen, så måste Människosonen bliva upphöjd, för att var och en som tror skall i honom hava evigt liv.

Syskon; låt oss inte fresta Kristus, utan låt oss se på honom, överlämna oss åt honom och ta emot full befrielse.

ANSLAGSTAVLAN

När? Var? Hur?

när jag kontakt med församlingar och grupper i landet. Här är en sammanställning av:

- Radio Maranatas sändningstider
- Mötestider
- Övrig verksamhet

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, Gila Brog. 27, Stockholm
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Onsd 19.30 Väckelsemöte • Lörd 19.30 Bön • Sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter)

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6
Telefon: 08 - 23 52 30

Radio Maranata, Stockholms City, 88 MHz: Tisd 8.30 - 8.45 • Torsd 8.30 - 9.45, 20.30 - 21.00 • Fred 20.30 - 21.00 • Lörd 22.30 - 23.00 • Sönd 23.30 - 24.00

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30

Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz: Månd 23.00 - 24.00 • Tisd 14.00 - 15.00 • Lörd 20.30 - 21.30 • Sönd 10.30 - 11.00, 17.00 - 17.30

Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma
Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 48 64 65 - 8

GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm
Gamla Bro Servering, **Pilgrimshem** hotell, **Klara Toner** bok- och musikshop, **Studio** för närradio, **Pilgrimsboden** second-hand shop

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30 (vx)

Pilgrimstryck: Holbergsg. 108, 161 57 Bromma
Telefon: 08 - 37 49 00, 37 58 31

MALMÖ

Mötestider: Fred 19.30 Folkets Hus Nobeltorget
Malmö • Sönd 11.00 i Ekeby

Besöksadress: Truedstorp S 28, 260 51 Ekeby
Telefon: 042 - 77 682

Postgiro: 58 32 01 - 9

Radio Maranata, 90,2 MHz: Onsd o. fred 10.00 - 11.00 • Tisd o. torsd 19.30 - 20.30

Telefon: 040 - 15 77 71

Bellevuebageriet, närbutik: Geijersg. 55, Malmö
Telefon: 040 - 15 77 77

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium på Järntorgsg. 7 • Lörd 19.30 Bön på Humlegården • Sönd 11.00 på Humlegården, 18.00 Väckelsemöte på Järntorgsg. 7 (Annonser: Lörd. i Nerikes Allehand)

Postgiro: 37 50 50 - 2

Telefon: 019 - 964 97

Lilla Bageriet, Kristinagatan 10, Örebro

Telefon: 019 - 11 44 19

ESKILSTUNA

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium

Adress: Björkdahlsvägen 5, 633 69 Eskilstuna

Telefon: 016 - 257 40

Radio Maranata, 92,7 MHz: Månd - fred 9.00 - 10.00 • Månd o. onsd 20.00 - 21.00

Postgiro: 88 88 56 - 2

Telefon: 016 - 257 40

LINKÖPING

Mötestider: Tisd. 20.30 Bibelstudium • Torsd. 19.30 Väckelsemöte • Lörd. 20.30 Bön

(Annonser: Onsd. i Östgöta Korrespondenten)

Post- och besöksadress: Jacobslund, 590 60 Ljungsbro

Postgiro: 97 21 85 - 3

Telefon: 013 - 635 00

UMEÅ

Postadress: Box 238, 901 05 Umeå

Radio Maranata, 89,8 MHz: Månd 8.30 - 9.30 • 20.00 - 21.00 • Torsd 20.00 - 21.00 • Sönd 12.30 - 13.30

Telefon: 090 - 19 11 44

JÖNKÖPING

Post- och besöksadress: Park Hotell, Kyrkog. 6, 552 55 Jönköping eller Storfamiljen, Kortebovägen 49, 564 00 Bankeryd

Telefon: Park Hotell, 036 - 11 19 95, Storfamiljen 036 - 787 49

Radio Maranata, 98,5 MHz: Månd 19.00 - 19.45 • Tisd, torsd, fred, sönd, 20.30 - 21.30

På turkiska: Onsd 20.30 - 21.00 • Lörd 19.00 - 20.00
Telefon: 036 - 12 12 08

Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping
Telefon: 036 - 11 19 95, 11 19 96

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bön • Torsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 o. Sönd 15.00 Väckelsemöten

Postgiro: 41 43 63 - 2

Radio Maranata, 94,9 MHz: Tisd o. torsd 12.00 - 13.00 • Onsd 22.00 - 23.00 • Fred 19.30 - 20.30 • Lörd 16.30 - 17.00

Telefon: 031 - 22 52 80

GÄRDSHYTTAN

(13 km söder om Askersund)

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön- och bibelstudium

Post- och besöksadress: Gårdshyttans Gård, 696 02 Hammar

Postgiro: 43 29 81 - 9

Telefon: 0583 - 707 00, 707 62 (kontoret)

Pilgrimshem, Gårdshyttans Gård, 696 02 Hammar
Telefon: 0583 - 707 00

SANDVIKEN

Radio Maranata, 90 MHz: Tisd o. torsd 19.00 - 20.00
Telefon: 026 - 25 28 18

OSLO

Mötestider: Tisd o. torsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Väckelsemöte • Sönd 11.00 Pred, 19.00 Bön

Post- och besöksadress: Maridalsveien 323 C, Oslo, Norge

Telefon: 00947 - 18 24 59

Pilgrimshem, Maridalsveien 323 C, Oslo
Telefon: 00947 - 18 24 59

NYTT HALVÅR!

Prenumerera på
Midnattsropet
till årets slut för 32:-

Jag vill prenumerera på tidningen Midnattsropet

☐ Helår 60:- ☐ Halvår 32:-

Namn:

Bostad:

Post nr:

Post adr:

Tel: /

Sänd kupongen till:

MIDNATTSROPET, Box 344, 101 24 Stockholm

Tel. 08/235 230

SISTA ORDET

Sven Lidman:

Satans måttstock

Sven Lidman skrev 1926 i det stormande pionjärskedet av pingströrelsen boken "Pingstväckelsens hemlighet" där MR hämtat följande tänkvärda citat.

"Vet icke var andlig människa att 'fullkomlighets-måttstocken' det är satans mått, med vilket han binder otaliga förblindade männ'skobarn så att de ej kunna taga ut och taga emot Guds välsignelser genom ett mänskligt skräplighetskäril.

Ser du på felen i en människa eller felstegen i en rörelse, då får du ingenting av allt härligt och gudomligt, som den människan och den rörelsen kan hava att giva — då får du i stället felen och felstegen att tugga på i tom och torr och trött gnatighet."

FRED PÅ JORDEN

Text: Thorbjörn Helmner

"We shall overcome some day". Den gamla klassiska väckelsesången ekade genom Köpenhamns gator den soliga söndagen i juni. Det 15 000 man starka demonstrationståget, varifrån sången kom, drog till synes i målmedveten kampanja genom stadens centrum med banderoller och plakat.

Budskapet handlade dock varken om väckelse eller himmel utan de nymålade plakaten ropade om fred på jorden. Det brutna korsets symbol och den vita fredsduvan fladdrade i vinden tillsammans med kraven om kärnvapenfria zoner i Europa.

Snart så tystnade dock sången. Fredsdemonstrationen fick ett dramatiskt, plötsligt och tumultartat slut. Att dra parallellen till ett japanskt Hiroshima är kanske elakt långsökt men tendenserna fanns tydligt med.

TT:s meddelande från skådeplatsen var kort, men gav en bra bild av händelseförloppet: "Fredsdemonstrationen slutade i slagsmål. Man rev sönder varandras banderoller till trasor och använde knytnävarna som vapen".

Fredstal och löften

Inte sedan trettioalets förkrigstider har väl fredsdebatten uppmärksamats så mycket och ropen med krav om nedrustning skallat så högt från en västvärld i välfärd och fred? Aldrig någonsin har väl politiker och partier i valtider slagits så mycket om det mest fredsvänliga utta-

landet eller löftet? Har en samlad kristenhet setts aktivera sig så engagerat som kring fredsparollen och rörande enligt tillsammans med politiska grupper hävdade att det är samstämmigt med Jesu sinnelag och undervisning. Finns det kanske anledning att så småningom börja hoppas på en ljusare framtid?

Den tragikomiska händelsen i Köpenhamn kan möjligen uppfattas som en illasinnad satir, men ack vilken talande och sann bild av en misslyckad verklighet.

Sanningen om mänsklighetens, politikens och en förblindad kristenhets misslyckande i alla tider. Förfelad och misslyckad därför att man byggt och satsat på en felaktig grund som inte ägt förutsättning till varken fred eller rättfärdighet.

Mänskligheten och den individuella människans största fiende genom tiderna har aldrig varit kärnvapen, nazism, kapitalism, kommunism eller religiösa "sekt".

Det största hotet

Det absolut största, vidrigaste och allvarligaste hotet har varit människan själv, hennes egen egoism!

Allt sedan det första brödradordet genom Kain har orättfärdigt spilt blod ropat till himmelen om hämnd och vedergällning. Istället för att tillbedja Gud skaparen har människan tillbett sig själv och det hon själv skapat. Guds skapelse har hon skövlad, vanvårdat och utsu-

git. Sig själv har hon exploaterat, utbränt och degenererat, till att alltmer likbildas med den lägre stående skapelsen. Sina medmänniskor har hon förtryckt, plågat och utnyttjat och alltid har den fallna kyrkan i alla dess former, med korset som symbol, gått i spetsen för allt förtryck i Guds namn.

Musiken, sången, konsten, hennes förmåga att tala och uttrycka sig har använts i syftet att förhärjliga våldet, perversiteter, att såra, döda och att protestera mot både Gud och universum.

Erkända filosofer

Vad har resultatet blivit av de erkända filosofernas, Darwin, Marx, Hegel, Kirkegaard m m, tänkande som genomsvärat hela västvärldens utbildningsväsende och styrt den kulturella utvecklingen? Bibeln liknar det vid en dyster vildmark.

Man behöver varken vara profet eller vetenskapsman för att förstå bibelns bild av världens undergång som talar om kaos och upplösning.

Därför försökte Gud aldrig förbättra, förfinas eller putsa på fasaden hos en fallen människa. Nej, han skapar någonting fullständigt nytt. Genom sin offerdöd på Golgata beredde han fred och försoning mellan Gud och människa. Åt alla som tar emot erbjudandet ger han ett nytt liv. De blir födda på nytt genom Guds Ande, av en livssäd som är oförgånglig. Ett nytt liv, en

ny håg, en ny vilja, en ny framtid, ett medborgarskap i ett nytt rike med Jesus som Herre.

En stad på berget

Sedan, som instrument och redskap i tiden, för att synliggöra hans rike och rättfärdighet ställer han fram församlingen. Som en stad på berget. Som den glittrande goda pärlan som han gett allt för att köpa, sin egen Sons blod. En av Gud fridlyst plats i en sönderskjuten förbannad värld. Där svart och vit, israel och arab, svensk och utlänning, man och kvinna, ryss och amerikan kan leva, arbeta i fred med varandra, i jämlikhet och i rättfärdighet.

Församlingen, Guds svar på människans rop, efter en sann gemenskap. En gemenskap på lika rättigheter och villkor, nämligen upprättad på Golgata försoningsgrund. En liten skara utan majoritet, mängd och politisk makt, missförstådd och förföljd. Men en levande demonstration inför världen om en verklig fred. Ett levande bevis och vittnesbörd om ett rike och om en ordning som är av evighet.

En pilgrimsskara som inte sålt sin frihet och sanning för politiska fredsfördrag. Som förklarar krig mot synden och världen med en sann fredsduva som symbol, kraft och verklighet i sina liv: Den helige Ande. På väg hem med ropen i sina hjärtan: "Maranata, Du vår Herre kom!"